СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 19 СІЧНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 3 VOL. CXIV FRIDAY, JANUARY 19, 2007 No. 3

Зустрілися провідники держави

КИЇВ. – 10 січня Президент Віктор Ющенко мав зустріч з головою Верховної Ради Олександром Морозом та прем'єр-міністром Віктором Януковичем, на якій обговорено питання співпраці між гілками влади. Зліва: голова Верховної Ради України Олександер Мороз, Президент України Віктор Ющенко та прем'єр-міністер України Віктор Янукович під час офіційної зустрічі. Фото УНІАН

Нетолерантне щодо нас рішення адміністрації „Голосу Америки“

ПАРСИПАНІ, Н. Й. – 5 січня Радіо „Голос Америки“ припинило транслювання ранкової програми українською мовою, котра проводилася від 7-ої години ранку до 7-ої год. 30 хвилин за київським часом. У повідомленні адміністрації заспокійливо зазначається, що у цей же час тепер повторно транслюватиметься вечірня програма „Голосу Америки“, котра звучить в етері о 23-ій год. за київським часом. Крім вечірньої програми, „Голос Америки“ продовжуватиме передавати два 15-хвилинні інформаційні радіовипуски – о 18-ій год. 15 хв. та о 18-ій год. 45 хв. за київським часом. Також без змін Радіо транслюватиме щоденну телепрограму новин „Час–Time“ і щотижневі „Вікно в Америку“ та „Інновації-плюс“.

Як і слід було очікувати, це повідомлення адміністрації „Голосу Америки“ сприйнялося в Україні як погана новина. Коментуючи це обмеження україномовних програм, народний депутат Левко Лук'яненко, член парляментської фракції БЮТ, назвав його „абсолютно несвоєчасним“, оскільки „в Україні нині необхідно проводити роз'яснювальну роботу про велике демократичне значення НАТО. Саме у радіопрограмах „Голосу Америки“ можна почути про структуру НАТО, її миролюбні настрої і політику. Антикризова коаліція у Верховній Раді є проросійською силою, яка не зацікавлена в тому, щоб Україна вступила в НАТО, тому всі засоби масової інформації, які є под їхнім впливом, а це майже усі теле- і радіоканали України, нічого не розповідають про користь проевропейської політики. У цих умовах радіопрограми „Голосу Америки“ залишаються єдиним джерелом інформації про політику західніх держав“.

Член фракції „Наша Україна“ В'ячеслав Коваль назвав рішення зменшити обсяг україномовних програм „Голосу Америки“ „величезною помилкою“.

З України вже також починають надходити відгуки з протестами проти згаданого рішення адміністрації „Голосу Америки“. Наприклад, у листі, підписаному головою Миколаївської обласної організації Народного Руху України Юрієм Діденком, головою молодіжної екологічної організації „Зелений Рух“ Валентиною Кучеренко та виконавчим директором Миколаївського фонду „Дітям України“ Катериною Рижовою, говориться:

„Ми, представники політичних партій і громадських організацій Миколаївщини, висловлюємо стурбваність з приводу плянів дирекції „Голосу Америки“ продовжити скорочення українських радіопрограм...

З радіоетеру вже зникли популярні серед слухачів огляди англомовної преси про Україну і світ, ексклюзивні інтерв'ю з українськими політиками, неприпустимо обмеженою є інформація з різних областей України. А тим часом,

(Закінчення на стор. 3)

Президент США оприлюднив свій плян розв'язання кризи в Іраку

ПАРСИПАНІ, Н.Дж. — У середу увечорі, 11 січня, Президент Джордж Буш у телезверненні до народу визнав низку своїх помилок, окреслив новий плян розв'язання іракської кризи та попросив американців розуміння і підтримки. Новою стратегією Президента та його уряду є дислькокація додаткових понад 20 тисяч американських вояків у зоні конфлікту, більшість яких- приблизно п'ять бригад - розташують у Багдаді. Дж. Буш назвав це рішення вимушеним кроком, покликаним зупинити насилля в іракській столиці. Водночас він застеріг американців від сподівань на надто швидкі висліди.

Президент Дж. Буш назвав два головні чинники, які повинні забезпечити успішність його нового пляну. Насамперед, збільшення військ дозволить американцям постійно контролювати ті частини Багдаду, які раніше залишалися ними напризволяще. І саме туди, за словами Дж. Буша, поверталися релігійні екстремісти, які згодом вчиняли теракти. По-друге, Президент Дж. Буш каже, що він домовився з прем'єр-міністром Іраку Нурі аль-Малікі про необмежене пересування військових по всьому Багдаді. Раніше іракський провідник обмежував чи навіть забороняв американцям доступ у певні райони столиці.

На думку Президента США, встановлення порядку в Багдаді прокладе шлях до стабілізації Іраку та сприятиме міжрелігійному спокоєві в цій країні. Водночас Дж. Буш заявив, що екстремісти й надалі чинитимуть спротив американцям, а тому цього року насилля в Іраку триватиме, як і вбивства американських військових. Однак, Президент США вважає нові жертви виправданими, адже він переконаний, що лише при наявності демократичного Іраку США будуть безпечними.

Це й є головними елементами нової стратегії щодо Іраку, з якими виступив Президент Дж. Буш. Він також заявив, що очолюваний прем`єр-міністром Нурі аль-Малікі уряд Іраку, у якому домінують шиїти, передислокує сили безпеки до Багдаду, встановить перепускні пункти і проводитиме напади у районах, де концентрується велика кількість бойовиків. Американські сили, в межах певного графіку, допомагатимуть у проведенні цих акцій. Дж. Буш зазначив: „Я дав чітко зрозуміти прем'єр-міністрові та іншим провідникам Іраку, що допомога Америки не є безконечною. Якщо уряд Іраку не виконає своїх обіцянок, вони втратять підтримку американців і підтримку іракців також. Тепер пора діяти“.

Президент наголосив, що він і його радники погодились, що немає чудодійної формули для успіху в Іраку, однак, підкреслив, що невдача буде катастрофою для США. Він також наголосив, що першочерговістю тепер є підтримка безпеки, особливо в Багдаді і провінції Анбар. „Наші командувачі переглянули новий плян, аби переконатися, що цих помилок уникнуть. Вони кажуть, що новий плян може спрацювати“. Водночас Дж. Буш сказав, що американська присутність в Іраку не є безконечною, і іракський уряд має виконати свої зобов'язання відносно ґарантування безпеки. Інакше американський народ втратить до нього довіру.

Дж. Буш наголосив, що перемога в Іраку принесе щось нове для арабського світу - функціонуючу демократію, яка контролює власну територію, підтримує верховенство права і звітує перед власним народом. Він сказав американцям, що цей рік вимагатиме більше терпіння, пожертви та рішучости.

Президент Дж. Буш зазначив, що війна в Іраку є частиною війни проти „Аль-Кайди“ та інших терористичних груп, і що перемозі США тут немає альтернатив.

Іракці з екранів телевізорів ознайомилися з новою політикою США щодо їхньої країни.

Демократи, які нині мають більшість в обох палатах Конґресу, критично оцінили промову Президента США. Наприклад, сенатор Дік Дурбін від імені партії заявив після звернення Президента Дж. Буша: „Посилення цієї війни – не те, про що американці просили під час минулих виборів. Замість нового курсу, плян Президента передбачає рух у неправильному напрямку“. Сенатор підкреслив, що настав час, аби іракці самі захистили свою націю.

Президент Дж. Буш і прем`єр-міністер Іраку Нурі аль-Малікі. Фото: AP

Новий плян Президента новий голова Палати Представників Ненсі Пелосі також оцінила без оптимізму та обіцяла винести цей плян на обговорення і голосування в Конґресі: „Американці втратили довіру до політики Президента. Ми надіємося, що сьогодні він відновить цю довіру. Ми проведемо чесне обговорення його пляну і з'ясуємо, що насправді відбувається в Іраку, і тоді ми винесемо плян Президента на голосування“. Голова сенатського комітету з

(Закінчення на стор. 22)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Українці зможуть стажуватися у Конґресі

КИЇВ. — Посольство США в Україні 15 січня оголосило про початок нової програми академічного обміну. Програма стипендій ім. Фулбрайта та Американської асоціяції політичних студій надає змогу українцям стажуватись у Конґресі США. Попрацювати пів року в американському Конґресі – таку можливість надає нова програма академічного обміну. Проєкт фінансує Державний департамент США і його здійснюють у 17 країнах світу. Україна долучається до цього списку вперше. Українські фахівці, які вже показали зацікавлення в праці американського Конґресу, матимуть нагоду поглибити свої знання. Це для України нова програма. Претендувати на участь у програмі можуть українські журналісти, правники, державні управлінці, соціологи, політологи – усі, хто фахово зацікавлений у вивченні діяльности Конґресу США та бажає зробити свій внесок у зрозуміння політичних процесів широкими колами громадськости. Одна з необхідних умов участи – вільне володіння англійською мовою; останній термін подання заяв на цьогорічний конкурс – 16 березня 2007 року. Програма академічних обмінів ім. Фулбрайта діє в Україні з 1992 року. За цей час в Україні побувало понад 170 американських науковців, а 250 українських фахівців провели рік студій у США.

Україна посіла 125 місце з економічних свобод

НЮ-ЙОРК. — Такий список щорічно укладають „The Wall Street Journal" та „Heritage Foundation". Цього року в ньому визначили показники 157 країн за 10 категоріями свобод – зокрема за рівнем податків та прав власности. Перші три місця в оцінюванні посіли Гонконґ, Сінґапур та Австралія. 12 країн Европи потрапили до першої двадцятки. Найнижчий рівень свобод фахівці спостерігають в економіках Північної Кореї, Туркменистану та Ірану. З колишніх радянських країн у списку присутні Грузія (35 місце), Казахстан (75 місце), Росія (120 місце) і Білорусь (145 місце).

Новий пункт переходу між Румунією та Україною

СОЛОТВИНО. — Президенти України та Румунії В. Ющенко та Т. Басеску 15 січня відкрили пункт пропуску „Солотвино – Сіґету-Мармацієй" на кордоні між двома країнами. Президент України назвав відкриття пункту і реконструкцію мосту через ріку Тису „одним з багатьох шляхів, яким Україна йде до Европи". В. Ющенко подякував особисто Президентові Румунії, дипломатам, будівельникам та всім іншим, хто доклався до відкриття нового пропускного пункту. Обидва провідники повідомили про спрощення візового режиму між Україною та Румунією: Президент Т. Басеску пообіцяв безкоштовні візи для українців, а Президент В. Ющенко сказав, що румуни, як і громадяни решти країн Евросоюзу, матимуть право на безвізові подорожі до України. Під час одноденної візити Президента В. Ющенка до Румунії також обговорювалися, нерозв'язані досі проблеми континентального шельфу у Чорному морі та питання енерґетичної безпеки. Важливою проблемою обговорення була і евроатлантична інтеґрація, особливо через приєднання Румунії до ЕС на початку цього року. Після чого Президент Ющенко висловив сподівання на підтримку Букарештом українських евроустремлінь. Один з арґументів, який використовується у контексті роз'яснень вигоди від членства в НАТО, – це той факт, що за рік після оголошення про вступ Румунії до альянсу приплив чужоземних інвестицій в цю країну збільшився на 140 відсотків. Серед економічних питань певні тертя може викликати реалізація намірів України підвищити ціну на електроенерґію, яка експортується у країни Східньої і Південно-Східньої Европи, у тому числі і Румунію. Київ каже, що ціна має бути не нижчою, ніж на внутрішньому ринку.

Видання про поховання видатних українців на Личаківському цвинтарі

ЛЬВІВ. — Днями у Львові презентували унікальну книгу-путівник про Личаківський цвинтар – „Личаківський некрополь". Видання вийшло друком у Львові. Авторами унікальної праці стали відомий львівський фотомитець Любомир Криса та мистецтвознавець і музейник Роман Фіголь. Путівник налічує майже 500 сторінок, щедро ілюстрований якісними фотографіями. Книга має 5 розділів, над якими працювали різні автори. Зокрема директор цвинтаря Ігор Гавришкевич вивчав історію Личаківського цвинтаря, Любомир Криса написав 2 розділи – „Каплиці некрополя" та „Меморіяли некрополя", Андрій Дорош написав мистецький розділ – „Мистецькі твори та їхні автори". Над основним розділом -- „Поховальні поля" – працював Роман Фіголь разом з іншими дослідниками. Загалом у цьому розділі подається змістовна інформація про поховання видатних українців із 86 полів, на які ділиться музей-заповідник. Як зазначив у своїй рецензії видатний історик Ярослав Дашкевич, „Личаківський некрополь" – це перше видання, у якому так широко і маштабно висвітлено відомості про українські поховання за всю історію Личаківського цвинтаря".

Президент зустрівся з єпископатом УПЦ КП

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 12 січня зустрівся з Патріярхом Київським і всієї Руси-України Філаретом та єпископатом Української Православної Церкви Київського патріярхату. В. Ющенко у своєму виступі на зустрічі наголосив, що сьогодні ключовим завданням держави є забезпечення єдности та консолідації нації. Тому, на його думку, було б надзвичайно важливо, щоб поряд зі світською владою такі цілі ставила перед собою й Церква. Глава держави переконаний, що значним кроком для єдности в Україні та шляхом до подолання розколу українського православ'я є створення Української Помісної Православної Церкви. Президент вважає, що її створення – лише питання часу. „Для мене не є під сумнівом – буде чи не буде Українська Помісна Православна Церква. Незалежна держава потребує Помісної Церкви", – сказав він. Перші ініціятиви в цьому питанні, вважає В. Ющенко, мають бути спрямовані на посилення рівня довіри між церквами, для чого їм слід „запропонувати політику співіснування у повазі одне до одного". Серед іншого, на зустрічі також обговорювалися питання виділення земельних ділянок для будівництва храмів, реституції церковного майна тощо.

Вифлеємський вогонь об'єднав пластунів цілого світу

КИЇВ. — Напередодні свята Різдва Христового Вифлеємський Вогонь Миру разом з новорічно-різдвяними привітаннями від проводу Національної скавтської організації України потрапив в усі краї, де діє Пласт. Таким чином, Вифлеємський Вогонь отримали пластуни Австралії, Арґентини, Великобританії, Канади, Німеччини, Польщі, США. Пластуни поза Україною отримали свічки, на яких горів Вифлеємський Вогонь Миру. Ці свічки вони запалили під час традиційної пластової акції „Різдвяна Свічечка", яка відбувається у переддень Різдва. Традиція збиратися у пластовому колі напередодні Різдва виникла в 1950-их роках минулого століття у таборах для переміщених осіб. Оскільки тяжко було переживати розлуку з рідними, люди, котрі змушені були покинути свою Батьківщину, збиралися разом перед Різдвом, щоб відчути підтримку та єдність земляків. Цю традицію після переїзду за океан пластуни взяли зі собою до всіх країн. При світлі Різдвяної Свічки вони підводять підсумки прожитого пластового року, діляться плянами на майбутнє, запалюють свої свічки від Вифлеємського Вогню Миру, щоб під час Святої Вечері подумки перебувати з усіма пластунами цілого світу, доводячи тим самим вірність принципові „Один світ – один Пласт". Цього року Вифлеємський Вогонь Миру об'єднав близько 30 тисяч українців поза Україною.

Ізраїль визнає Голодомор в Україні геноцидом

ЄРУСАЛИМ. — Парлямент Ізраїлю (Кнесет) незабаром ухвалить резолюцію і визнає Голодомор в Україні 1932-33 років геноцидом українського народу, повідомила 15 січня провідниця української опозиції Юлія Тимошенко під час візити до Ізраїлю, де вона провела зустріч з головою Кнесету Далією Іциком а також провідником партії „Лікуд", депутатом Кнесету, головою опозиції Беняміном Нетаняґу. Крім того, Ю.Тимошенко виступила у Центрі міжнародних досліджень університету Тель-Авіву. Візита провідника БЮТ до Ізраїлю тривала до 16 січня. Ю. Тимошенко передала звернення БЮТ до парляментарів Ізраїлю з проханням розглянути питання українського Голодомору. В ході візити до Ізраїлю Ю. Тимошенко відвідала християнські святині, побувала в Храмі Гробу Господнього, пройшла шляхом Ісуса Христа, який відомий з Біблійного переказу. Провідниця БЮТ Ю. Тимошенко прийняла благословення з рук Патріярха Православної церкви Єрусалиму Теофілоса III. Після цього Ю. Тимошенко провела зустріч з вихідцем з України і колишнім міністром Ізраїля Натаном Щаранським.

У Львові ветерани УПА отримали пільги

ЛЬВІВ. — Львів надав ветеранам УПА 100 відсоткові пільги на оплату комунальних послуг. Таке рішення ухвалив виконавчий комітет Львівської міської ради 12 січня. Виконавчий комітет також надав пільги 50 відсотків на оплату комунальних послуг вдовам ветеранів УПА. Для надання цих пільг Львів виділив пів мільйона гривень на 2007 рік. У Львові проживають близько 700 ветеранів Української Повстанської Армії. Львівська міськрада неодноразово просила Верховну Раду визнати Українську Повстанську Армію воюючою стороною в Другій світовій війні.

В. Радченко став заступником прем'єр-міністра

КИЇВ. — Парлямент 12 січня затвердив Володимира Радченка на посаду віце-прем'єр-міністра. Цю кандидатуру запропонував парляментові прем'єр-міністр Віктор Янукович: „Ті повноваження, що стосуються питань обороноздатности, безпеки, правопорядку в країні, які відносяться до компетенції уряду, займатиметься віце-прем'єр-міністер В. Радченко. Ми ухвалили рішення запросити на роботу людину, яка є найбільш досвідченішою в цих питаннях". Виступаючи в парляменті, В. Радченко повідомив, що координуватиме в уряді дії силових відомств. Одним з головних завдань на новій посаді він назвав кадрові питання – припинення хаотичних призначень та звільнень. Екс-міністер внутрішніх справ Юрій Луценко назвав В. Радченка професіоналом, однак, не згідний з цим призначенням: „З іншого боку, це явне бажання забрати повноваження, які очевидно належать Президентові та РНБО України. При усій моїй повазі до нього, сьогоднішнє його призначення означає також узурпацію влади, яку викрадають у Президента. Подивимося, наскільки він зможе підтвердити, у сьогоднішніх умовах реваншу неокучмістів, свою славу і професіонала, і людини, стійкої до вимог політичних репресій". З листопада минулого року В. Радченко обіймав посаду радника прем'єр-міністра на громадських засадах. Раніше він перебував на посадах секретаря РНБО, міністра внутрішніх справ, очолював Службу безпеки України.

Чеський посол захищає Б. Тарасюка

ПРАГА, Чехія. — Візита Бориса Тарасюка до Чехії під час його відпустки знову викликала суперечку в українському уряді. Кабінет міністрів виступив з черговою заявою про те, що міністер закордонних справ є звільненим і більше не уповноважений представляти Україну за кордоном. Крім того, прем'єр В. Янукович звернувся до Генеральної прокуратури, аби та відповідно відреаґувала на поведінку міністра. Посол Чехії в Україні Карел Штіндл у своєму інтерв'ю заявив, що ця візита була запляноване ще до суперечки навколо його посади, Чехія досі вважає Б. Тарасюка міністром, і закликав уряд В. Януковича утриматися від неґативних кроків, з огляду на конфлікт, що виник довкола цієї візити.

За повідомленнями інформаційних аґентств

ПРО ЦЕ ПОВІДОМЛЯЛА „СВОБОДА"

Українська Центральна Рада проголосила повну незалежність України!

ПЕТРОГРАД, 27 січня. – Українська Центральна Рада рішила 508 голосами проти 4 проголосити цілковиту независимість України.

ЛОНДОН. – 25 січня. – Петроградський кореспондент лондонського часопису „ Морнінґ Пост" доносить, що Українська Центральна Рада вислала до Петрограду ультиматум, що на случай, коли російське правительство не зробить мира з Україною в протягу 24-ох годин, Україна заключить окремий мир з Німеччиною.

„Свобода", 29 січня 1918 року
Мову оригіналу збережено

Загинув депутат Євген Кушнарьов

КИЇВ. – 17 січня помер народний депутат Євген Кушнарьов внаслідок вогнепального поранення з гвинтівки типу „Сайга", якого він зазнав на полюванні 16 січня. Подія трапилася в мисливських угіддях Ізюмського району. Мисливці почали стріляти у вовка, випадково Є. Кушнарьов отримав вогнепальне поранення в живіт. До лікарні його привезли мисливці, які одночасно повідомили про подію в правоохоронні органи. Є. Кушнарьов перебував на полюванні в складі групи мисливців в кількості близько 10 осіб. Йому зробили операцію, внаслідок якої видалили частину кишечника і одну нирку, роздроблену кулею. Потім сталася зупинка серця, після чого усі реанімаційні заходи не дали бажаного результату.

Є. Кушнарьов займав провідне становище в Партії Реґіонов і останнім часом став відомий проросійською позицією і своїми діями, спрямованими проти ідей Помаранчевої раволюції.

З преси

Юлія Тимошенко здивувала парлямент

КИЇВ. – 11 січня провідник Юлія Тимошенко в залі засідань Верховної Ради України здивувала депутатів, з'явившись без звичної коси, з розпущеним волоссям в локонах. Відповідаючи на запитання про те, з чим пов'язана така радикальна зміна зачіски, Ю. Тимошенко відповіла, що нічого особливого не сталося, просто іноді жінки міняють зачіски. Вона пообіцяла робити це частіше. Наступного дня Юлія Тимошенко була на засіданні уже з косою.
Фото УНІАН

З нагоди 100-річчя Сергія Корольова

ЖИТОМИР. – Центральну площу в Житомирі 12 січня перейменовано на Майдан Корольова. Цього дня на Житомирщині розпочалося відзначення 100-річчя з дня народження відомого космічного та авіоконструктора Сергія Корольова, який народився 12 січня 1907 року в Житомирі. Він став засновником практичної космонавтики, головним конструктором перших ракет-носіїв, штучних супутників Землі та пілотованих космічних кораблів.

12 січня відбувся прес-тур до Житомира, присвячений урочистим заходам з нагоди 100-річчя С. Корольова. Відбулося урочисте покладання квітів до пам'я тника С. Корольову, відвідання дому-музею, де він народився, музею космонавтики ім С. Корольова (музей – єдине місце в Україні, де є ґрунт з Місяця).

За матеріялими ЗМІ

Нетолерантне...

(Закінчення зі стор. 3)

після перемоги у виборах в Україні в 2006 році Партії Реґіонів, в нашій країні відбувається небачене посилення антиамериканських настроїв. В областях України відбуваються антиамериканські і антинатовські сходини, пікети. Мають місце наступи на свободу слова і обмеження критики на адресу урядових та реґіональних владних структур. Беручи до уваги ці факти, висловлюємо протест проти намірів дирекції „Голосу Америки" продовжити зменшення обсягів україномовного радіомовлення".

За повідомленнями ЗМІ

Перший електромобіль у Києві

КИЇВ. – Перший екскурсійний електромобіль, придбаний однією з київських туритстичних фірм, з'явився в центрі Києва 11 січня ц. р. З настанням теплої весняної погоди такий екологічно чистий транспорт з туристами курсуватиме на 11-ти маршрутах в історичній частині Києва. Автомобіль з причепом може везти 12 пасажирів з середньою швидкістю 5-10 кілометрів на годину. *Фото УНІАН*

XXVII Універсалу не буде

ПАРСИПАНІ. Н. Дж. – Минулої суботи декілька нас, давніх приятелів, зустрічали в одній українській хаті в „upstate" старий Новий рік – в дуже українській хаті, з якої до Києва ближче, ніж до Ню-Йорку. Відповідно й настрій був кепський: напередодні, 12 січня, Верховна Рада 366 депутатськими голосами подолала вето Президента на закон про Кабінет міністрів, і це означало, що Україна фактично вже перетворилася у парляментську республіку – в таку ж погану, гендлярсько-безпринципну, яким є парлямент. Але що найбільше здивувало й обурило нашу чесну компанію – противетове голосування 121 депутата з БЮТ. Фе, яке негарне відступництво Юлії! Весь час же запевняла, що ніколи не піде проти Віктора Ющенка, картала його за сепаратизм з „реґіоналами", за те, що він „марнує надії людей, які досі вірять нам". А сама... І це після її весело-мудро-мужньої статті в „Дзеркалі тижня", яку ми в цьому ж самому товаристві вголос читали під „новий" Новий рік. Ось її ледве не орвелівський початок:

„...Україна, 2016 рік, 31 грудня. З повідомлень інформаційного аґентства УНІАН: Президент-прем'єр-міністер-голова Верховної Рдаи Віктор Янукович привітав Україну з Новим, 2017 роком. 'Нас 19 мільйонів, – сказав Віктор Федорович, – і ми неодмінно будемо жити добре, коли остаточно почистимо авгієві стайні помаранчевого путчу'. Звернення лідера до народу транслювали обидва центральні донецькі телеканали. Для цього вперше з 2009 року в помешканнях громадян України ввімкнули світло.

Президент України у вигнанні Віктор Ющенко дав інтерв'ю часописові української діяспори в Канаді „Вулик–Review". 'Мені не все подобається, що відбувається зараз в Україні, але я переконаний, що ми знайдемо спільну мову з Віктором Федоровичем і все ж таки реалізуємо положення XXVII Універсалу...'. Нагадаємо, що головними вимогами діяспори залишаються реставрація Батуринського палацу та відновлення державної незалежности України".

Справді – дотепно, справді дошкульно, справді – не дай того, Боже!

І що ж сталося? Еге ж, піди знай, що думає жінка, коли заплітає косу і коли розплітає. Директор київського Інституту гьобальних стратегій Вадим Карасьов пише з цього приводу: „Коли Юлія Володимирівна розплела косу, вона сплела стратеґічну інтриґу 2007 року". А полягає інтриґа в тому, що БЮТ у цьому випадку діяв зовсім не в інтересах Партії Реґіонів чи прем'єра Януковича, а вийнятково у власних: Тимошенко, усвідомлюючи свій бльок головною опозиційною силою, була просто змушена знайти спосіб грюкнути кулаком об стіл і крикнути на всю Україну: „Ми є і ми діємо!". І змусив її до цього передусім Президент, який від 4 серпня 2006-го, від дня підписання надзвичайно демократичного і надзвичайно безглуздого Універсалу з Януковичем, просто ігнорував опозицію і її провідницю. Той же Карасьов: „Юля Тимошенко поміняла не тільки свою, але й президентську гру". Одним махом відрізала Президентові шлях до XXVII Універсалу.

Чим відповість В. Ющенко? Прокинеться в ньому, нарешті, політична і людська воля? Швидше ні, ніж так. В момент подолання вето він якраз перебував в Закарапатті, і його мукачівська заява вражає своєю позареальністю: мовляв, стався дисбаланс між президентською і урядовою гілками влади. Який там дисбаланс! 12 січня від Президента відобрано більше повноважень, ніж навіть передбачалося так званою політреформою, тобто змінами в Конституції. Відтепер Президент позбавлений вирішального впливу на призначення „силовиків" – міністрів оборони і закордонних справ. Також не зможе більше ветувати програму діяльности уряду, бо вона вже не буде затверджуватися у формі закону, а прийматиметься у вигляді постанови парляменту. Президент позбавляється можливости відсилати у відставку уряд – це прерогатива тільки Верховної Ради. І навіть державні адміністрації, тобто президентська гілка влади, надалі підлягатимуть Кабінетові міністрів і звітуватимуть тільки перед ним. А найголовніше – Президент вже не матиме ніякого впливу на призначення прем'єр-міністра.

Що ж залишається за Президентом? Які права і можливості? Право застосовувати вето щодо прийнятих законів – без певности, що парлямент його не подолає, і право звертатися до Конституційного суду – в умовах, коли парляментська конституційна більшість, тобто та кількість депутатів, котра може долати президентські вето, вважає, що Конституційний суд зобов'язаний рахуватися з вищим законодавчим органом, а не навпаки.

Ще раз Карасьов: „...Тимошенко стимулювала саме жорсткі сценарії, не залишивши Ющенові вибору. І Президент, і „Наша Україна" будуть змушені радикалізуватися і боротися. Тепер позачергові вибори або ж ревізія політреформи стають найкращим з найгірших сценаріїв для Президента".

...Отож ми сиділи й, замість щедрувати, тяжко думали. Аж поки один з нас не звернув загальну увагу на господарових песика і котика, котрі під ялинкою шарпали один від одного вже порожній подарунковий „чобіток": „Дивіться, це ж чудова ілюстрація до проблеми розташування сил в парляментсько-президентській Україні, до проблеми рівноваги влади!".

Певна річ, песик виявився сильнішим: вирвав з котикових зубів „чобітка" – і на цьому „рівновага" закінчилася...

П. Ч.

АМЕРИКА І СВІТ

Стратили двох соратників Садама Гусейна

БАГДАД, Ірак. – 15 січня о 3-ій годині ранку в Багдаді повісили двох соратників С. Гусейна. Керівника військової розвідки Іраку, зведеного брата Гусейна Барзана Ібрагіма ат-Тікріті та колишнього верховного суддю Авада аль-Бандара іракський трибунал засудив до смертної кари 5 листопада минулого року разом з колишнім президентом Садамом Гусейном. Їх визнали винними у причетності до розправи над мешканцями шиїтського села у 1982 році. Колишнього іракського провідника Садама Гусейна повісили 30 грудня. Страта С. Гусейна викликала міжнародну критику після того, як в Інтернеті з'явився відеозапис виконання вироку. Тим часом Еврокомісія засудила страту соратників Садама Гусейна. Україна також засуджує смертну кару як спосіб покарання. Про це заявив Борис Тарасюк в інтерв'ю для Радіо „Свобода", який прибув до Праги як міністер закордонних справ: „Наша реакція така ж як і на страту Садама Гусейна. Україна як член Ради Европи зобов'язалася і прийняла на законодавчому рівні рішення про відмову від смертної кари як методи покарання. І звичайно, ми сподіваємося, що й інші країни світу будуть дотримуватися таких принципів. В той же час, якщо рішення було згідно з іракською Конституцією та іракськими законами, ну, тут мало що можна додати".

Росія підтвердила, що продала Іранові ракетні комплекси

МОСКВА. – Про це заявив 16 січня міністер оборони Росії Сергій Іванов. Системи ТОР-М1 для літаків постачали Іранові за двома урядовими контрактами. Російський міністер також наголосив, що на Іран не поширюються санкції, які забороняли б купувати захисне обладнання. Західні країни розкритикували російсько-іранські домовленості, оскільки Рада Безпеки ООН запровадила проти Ірану обмежені економічні санкції. За ними, країна, що відмовилась припинити збагачення урану, не може купувати технології та матеріяли, які можна використовувати у ядерній галузі.

К. Райс розпочала близькосхідне турне

ВАШІНҐТОН. – Секретар Державного департаменту США Кондоліза Райс 12 січня розпочала турне близькосхідніми країнами. Основна мета її візити на Близький Схід – відновлення ізраїльсько-палестинського мирного діялогу. К. Райс відвідає Ізраїль, Палестинську автономію, Єгипет, Йорданію, Кувейт і Савдійську Арабію. Відтак вона попрямує до Великобританії і Німеччини. 13 січня, на початку подорожі, К. Райс прибула до Ізраїлю – з наміром докласти нових зусиль заради поновлення переговорів між Ізраїлем та палестинцями. Вона зустрілася з обома сторонами і вже заявила, що не везе жодних нових пропозицій. К. Райс також відвідає кілька арабських столиць, аби зібрати підтримку для нової стратегії Президента Дж. Буша в Іраку, до якої зокрема входить надіслання туди додаткових 21,500 американських вояків. Секретар Держдепартаменту застерегла, що США протистоятимуть будь-якому іранському чи сирійському втручанню в Іраку. 13 січня К. Райс провела переговори з ізраїльськими міністрами, 14 січня зустрічалася з палестинським президентом Махмудом Абасом, а 15 січня мала зустріч з ізраїльським прем'єром Єгудом Ольмертом. Вона попередила, що не розраховує на якийсь істотний прорив у мирному процесі, і вважає, що для мирного вреґулювання потрібна підтримка арабських країн.

А. Меркель пропонує віднайти 'душу' Евросоюзу

БЕРЛІН. – Канцлер Німеччини Анґела Меркель виклала своє бачення планів німецького президентства в Европейському союзі у промові, що вона її виголосила 17 січня в европейському парляменті у Страсбурзі. А. Меркель зазначила, що европейські провідники мають знайти те, що вона визначила як душу Евросоюзу для того, аби відповісти на сумніви громадян країн-членів щодо суті цього об'єднання. Згідно з А. Меркель, неухвалення конституції ЕС буде історичною поразкою. А. Меркель також висунула ініціятиву аби Европейський союз також мав власного міністра закордонних справ: „Нам треба діяти разом, і саме для цього нам в Европейському союзі потрібен міністер закордонних справ. Нам потрібен міністер закордонних справ Европейського союзу, щоб запевнити, що наші слова підтверджуються діями. А для того нам треба створити европейську конституцію". Крім того, А. Меркель заявила, що Росія має стати надійним постачальником енерґоресурсів до ЕС. „Нам потрібні стабільні взаємини, - сказала вона. – Водночас ми не можемо іґнорувати такі теми, як свобода преси, громадянські свободи, або конфлікти на сусідніх з Росією територіях", - додала канцер Німеччини. А. Меркель також зазначила, що взаємини з Росією будуть одним з ключових питань на порядку денного німецького президентства в ЕС.

У Росії посилено заходи безпеки в зв'язку зі загрозою терактів

МОСКВА. – У Росії посилено охорону об'єктів, важливих для життєдіяльности країни, в зв'язку зі загрозою терористичних нападів. 16 січня керівник ФСБ Росії Микола Патрушев повідомив, що від закордонних спецслужб до Національного антитерористичного комітету надійшла інформація, що у найближчий час заплановано здійснити напад на російську систему громадського транспорту. Особлива небезпека розповсюджується на московський метрополітен. М. Патрушев закликав громадян Росії до особливої пильности за таких умов.

У Польщі перевірятимуть священнослужителів

ВАРШАВА, Польща. – Польська Римо-Католицька церква 12 січня оголосила про створення спеціяльної церковної комісії, котра вивчатиме особисті справи усіх священнослужителів з метою виявити серед них колишніх аґентів спецслужб часів Польської народної республіки. Поштовхом до створення відповідної комісії став скандал довкола єпископа Станіслава Вєльґуса, який так і не заступив на посаду Архиєпископа-Митрополита Варшави через оприлюднення даних про співпрацю з комуністичними службами безпеки. Водночас Ватикан наголошує, що у разі перевірки особистих справ священиків через таку ж процедуру має пройти і все політичне керівництво Польщі. Про це у Ватикані заявив авторитетний Кардинал Тарцісіо Бертоне. Загалом же Т. Бертоне схвально відгукнувся про ініціятиву створення церковної комісії.

США посилюють санкції проти Білорусі

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш підписав указ, що посилює санкції проти Білорусі. Нове законодавство передбачає виділення з американського бюджету коштів на розвиток незалежних ЗМІ і громадських партій, опозиційних до діючого білоруського режиму. Указ також продовжує термін дії „Акту з білоруської демократії" від 2004 року, який забороняє надання Мінську американських позик і ставить поза законом практично весь експорт до Білорусі. Крім того, документ містить вимогу про звільнення білоруських політичних в'язнів і підтверджує невизнання вислідів виборів, що відбулися у березні 2006 року, на яких Олександра Лукашенка переобрали на третій термін. Крім Вашінґтону, санкції проти Мінська запровадили Евросоюз та Канада. ЕС та США додатково заморозили банківські активи білоруського президента і низки чільних білоруських посадовців.

Президент Чехії вважає, що вступ до ЕС „не приніс багато користи"

БРАТИСЛАВА, Словаччина. – Президент Чеської республіки Вацлав Клаус 12 січня заявив, що приєднання Чехії та Словаччини до Европейського союзу не принесло обом державам багато користи. З різкою критикою на адресу Евросоюзу В. Клаус виступив під час зустрічі зі словацькими підприємцями у Братиславі. За його словами, вступ до ЕС слабко позначився на зростанні економіки країн колишньої єдиної Чехословаччини. Крім того, В. Клаус висловив своє неґативне ставлення до нещодавно ухваленої Евросоюзом реґуляторної політики щодо реєстрації, випробування, експертизи і обмеження випуску на ринок хемічних речовин. На думку В. Клауса, втілення цих нововведень у життя неодмінно вимагатиме величезних фінансових інвестицій у хемічну галузь.

Прем'єр Японії став учасником засідання НАТО

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Прем'єр-міністер Японії Сіндзо Абе став першим главою японського уряду, який взяв участь у засіданні НАТО. 12 січня звертаючись до послів країн Північноатлантичного альянсу в Брюселі, він наголосив на широких можливостях співпраці Токіо і НАТО. В останні роки Японія сприяла Північноатлантичному альянсові у проведенні бойових дій в Афганістані, надаючи тилову підтримку з кораблів в Індійському океані.

Помер Карло Понті, чоловік Софії Лорен

ЖЕНЕВА. – У віці 94 років помер леґенда кіно та чоловік Софії Лорен, Карло Понті, повідомила 10 січня італійська агенція новин Ansa. К. Понті був продюсером клясичних стрічок „Дорога" (La Strada) у 1954 році, „Доктор Живаґо" у 1965, „Професія –репортер" у 1975 році тощо. Він народився у 1912 році у Ломбардії. Це він відкрив Софі Лорен, коли вона була ще підлітком. З Софією Лорен він був одружений двічі, їх перший шлюб було розторгнуто у 1962 році, та вже у 1966 році вони зареєструвалися знов і цього разу назавжди. З нею К. Понті мав двох синів. До речі, у 1957 за шлюб з С. Лорен італійське правосуддя засудило К. Понті за двоєженство. Адже на час одруження (його зареєстрували у Мексиці), він був одружений на своїй першій дружині. Про це пише „Ле Фіґаро".Та за італійськими законами, розводитися було неможливо. К. Понті довелося отримати французьке громадянство, щоб мати можливість розлучитися з першою дружиною.

У Посольстві США в Атенах стався вибух

АТЕНИ, Греція. – 12 січня вранці пролунав вибух у посольстві США в столиці Греції. Район, у якому розташована американська амбасада, бльоковано поліцією. На місці події працювали чотири пожежні бриґади. Мешканці сусідніх з посольством будинків повідомили, що у багатьох спорудах вибуховою хвилею вибило шиби. Грецькі правоохоронці покищо не коментували подію. Від коментарів утрималися і представники американської дипломатичної місії. Посольство США в Атенах належить до об'єктів з найвищим ґрівнем охорони. 1996 року спробу теракту біля посольства США в Греції здійснило ліворадикальне марксистське угруповання „17 листопада".

За матеріялами ЗМІ

„Наукове досягнення совєтської медицини"

Заслужений юрист Росії і письменник Андрій Сухомлинов збирає для своєї нової книжки матеріяли на тему, яка донедавна належала до надсекретних – про те, як совєтський режим, починаючи від Леніна, практикував політичні вбивства з використанням спеціяльно винайдених отруйних речовин. А серед виконавців непростимих злочинів були знайомі для нас, українців, імена – зокрема Павла Судоплатова, убивці Євгена Коновальця і Лева Ребета. Нижче передруковуємо, з незначними скороченнями, розповідь А. Сухомлинова, вміщену недавно в ряді російських газет.

„...Першу токсикологічну лябораторію більшовики створили ще в 1921 році. Її працю контролював особисто Ленін. Протягом декількох років лікарі з Народного комісаріяту оборони експериментували з отруйними речовинами. Але де ж знайти „піддослідних кроликів"? Й тоді в совєтській пресі розгорнулася широчезна реклямна кампанія, пропаґуючи „наукове досягнення совєтської медицини": нібито невеликі дози тих отрут помагають у лікуванні певних хвороб...

Вченим-отруйникам потрібні були добровольці, наївні простаки, яким і в голову не могло прийти, що їхнє здоров'я знищують отрутами задля людиноненависницьких експериментів...

До начальника Хемічного управління Червоної армії Якова Фішмана реґулярно надходили рапорти про досліди з отрутами. В одному з них, датованому 1930 роком, повідомляється про випробування нового токсичного препарату під кодовою позначкою „речовина ч. 409": „Випробовувалося на людях за прийнятою методикою. Об'єктами були червоноармійці Московського гарнізону...".

...„Лябораторію смерти", тобто той дослідницький центр НКВД, очолював доктор медичних наук, полковник Григорій Мойсеєвич Майрановський... Енкаведисти поставили перед ним завдання: створити отрути, які б маскували свою згубну дію під природні причини смерти чи хвороби людини... Перші досліди Майрановський проводив зі сполуками іприту. Ця отрута здавалася дуже зручною: не має ні запаху, ні смаку і діє безвідмовно. Однак, був тут поважний недолік: аналіза після розтину померлого виказувала присутність цієї отрути в організмі. Тоді Майрановський став експериментувати з діґітоксиною, колхіциною, таллієм, рициною, змінюючи концентрацію цих речовин і способи їх введення в організм. Кожний варіянт перевірявся на 10 „піддослідних"...

Після довгих дослідів вдалося створити отруту, котра ідеально відповідала плянам чекістських аґентів. Препарат дістав назву „К-2". Під його дією людина ставла мовби меншою на зріст, слабшала і через 15 хвилин вмирала..

Задля певности, для „К-2" влаштували „незалежну експертизу" : труп одного з отруєних привезли в морґ Інституту ім. Скліфасовського, де патологоанатоми зробили звичайний розтин. Лікарі, котрі нічого не підозрювали, прийшли до одностайного висновку: людина вмерла від гострої серцевої недостатности.

Пізніше „вчені" винаходили парасольки з голками на кінчиках, авторучки, які вистрілювали отруту тощо. Проблемою вбивства отруєними міні-кулями займався сам Майрановський. Пізніше „Доктор смерть" зізнавався, як він іноді тричі підряд стріляв в одного „об'єкта", бо, згідно з інструкцією, коли жертва не гинула від першої кулі, треба було застосувати іншу кулю, вже з іншою отрутою...

Після довгих дослідів вдалося створити отруту, котра ідеально відповідала плянам чекістських аґентів. Препарат дістав назву „К-2". Під його дією людина ставла мовби меншою на зріст, слабшала і через 15 хвилин вмирала..

Хоч тепер тяжко визначити кількість жертв лябораторії Майрановського, судячи з деяких даних, число їх становило щонайменше 250 осіб...

У післявоєнні роки „доктора Смерть", з огляду на його великий лябораторний досвід, вирішили використовувати в практичному знищенні людей. Його безпосередніми керівниками стали „спеціялісти" з держбезпеки Павло Судоплатов і Наум Ейтінґон. Цими „подвигами" Майрановський гордився до останніх днів життя: „Моєю рукою був знищений не один десяток запеклих ворогів совєтської влади, в тому числі різних націоналістів. Про це знає генерал-лейтенант П. О. Судоплатов".

...В червні 1946 року з санкції Сталіна Судоплатов і його аґенти вбили в Ульяновську польського громадянина інженера Самета. Його захопили, вивезли за місто, Майрановський зробив йому смертельний застрик, після чого вбивці імітували випадкову смерть. У вересні того ж року в поїзді в цей же спосіб був убитий український комуніст-націоналіст Шумський. Цю „бойову операцію" здійснили Судоплатов і Майрановський.

У тому ж 1946 році від застрику з майранівською отрутою загнув комуніст з США Оґінс, який у 1930-ті роки був аґентом НКВД на Далекому Сході, відтак арештований в Москві за „шпигунство". Американці домагалися його повернення з совєтської тюрми на батьківщину, але енкаведисти дуже не хотіли, щоб Оґінс опинився в США. І „доктор Смерть" зробив Оґінсові застрик в тюремній лікарні.

В іншому випадку Майрановський був лише посередником: надав виконавцям потрібну дозу отрути. Нею був убитий Мукачівський греко-католицький Єпископ Ромжа...

Диявольська праця, яку виконували лябораторії енкаведистські „вчені", не могла не позначитися на їхньому психічному станові. Навіть найзагартованіші „специ" не витримували. Чекіст М. Филимонов, який брав участь у випробуванні отруєних куль, вже після десятого експерименту почав безпробудно пити, ще двоє його колеґ збожеволіли, працівники лябораторії Щеґолєв і Щеґлов наклали на себе руки...

Майрановський тим часом не мучився жодними сумнівами, однак, доля приготувала йому інший подарунок. 13 грудня 1951 року його заарештували за „недбалість". А вона полягала в тому, що під час здійснення кількох „операцій" отрута не подіяла... „Доктор Смерть" дістав 10 років тюрми.

Проте потреба в його знаннях і досвідові не зникла. Майрановський продовжував консультувати „органи", і домагався звільнення, бо, мовляв, СССР повинен мати „доконаліші" отрути. „Я пропоную використовувати деякі нові речовини з низки снотворної і також смертельної дії. Техніка застосування наших засобів у харчових продуктах і напоях застаріла, треба шукати шляхи дії через вдихуване повітря", – писав він в листі до Л. Берії. Цей лист потім був одним з арґументів засудження на смерть Берії і його помічників-катів.

Сам же Григорій Мойсеєвич не домігся перегляду справи, відсидів всю „десятку" і вийшов на волю в грудні 1961-го. Поткнувся було за реабілітацією, але результат був протилежний: його знову заарештували. Випустивши в 1962 році, наказали за 24 години покинути Москву. Втім, без праці професора не залишили: поставили його керівником невеликої біохемічної лябораторії в Махачкалі. Це довго не потривало. В 1964 році „доктор Смерть" раптово помер від... гострої серцевої недостатности. Тобто так само, як сотні жертв його „лябораторії". Зловісний збіг? Чи...

„Міт Ялти"

Д-р Іван Гвозда

Конрад Блек, член дорадчої ради журналу „The Ntional Interest" і автор книжки „Franklin Delano Roosevelt: Champion of Freedom", помістив цікаву статтю в цьому журналі під заголовком „The Yalta Myth" – „Міт Ялти". Стаття є спробою подати політично-дипломатичний профіль Президента США Рузвельта в якнайбільш позитивному світлі. Є в ній й чимало цікавого, що стосується тогочасних доленосних українських проблем.

Провідники трьох держав світового маштабу взялися в Ялті за продовження традиційної міжнародної політики „діли і пануй", незважаючи на її трагічні наслідки, зокрема в Східній Европі, як для окремих людей, груп, так і для цілих націй.

Як взагалі притаманне цьому політичному журналові, стаття починається критичним закидом на адресу Президента Джорджа Буша, що він, мовляв, припустився „несамовито помилкового твердження" весною 2005 року, говорячи в Ризі" ... що Ялта належала до тієї самої категорії, що й Мюнхенський договір 1938 року і нацистсько-совєтський пакт 1939 року, – тобто до 'категорії зради свободи' і прав Східньої Европи". В цій статті, як каже автор, „більш ніж шістдесят літ після факту, прийшов час вбити срібний кіл через серце Міту Ялти".

Провідники трьох держав світового маштабу взялися в Ялті за продовження традиційної міжнародної політики „діли і пануй", незважаючи на її трагічні наслідки, зокрема в Східній Европі, як для окремих людей, груп, так і для цілих націй. Після перемоги над гітлерівською Німеччиною Східню Европу було віддано Сталінові, „вождеві-керівникові" російсько-більшовицької імперії ҐУЛаґів – для її „упорядкування", як і всієї Східньої Европи, способом геноциду, „кінцевого розв'язання". Наслідки цього, зокрема в соціо-психологічній площині, донині мстяться на поколіннях східньоевропейського простору.

К. Блек авторитетно заперечує, що мовляв, це неправда, що Сталін обдурював Рузвельта в Теграні в листопаді 1943 року і в Ялті в лютому 1945 року, внаслідок чого Рузвельт погодився Східню Европу віддати Совєтському Союзові. Він пише, що це – вигадка британських імперіялістів в час холодної війни і „червоного" страху в Америці в 1946 і 1947 роках. Черчіль, мовляв, був схильний приписувати переговори в Ялті і їхні висліди кепському станові здоров'я Президента, також необізнаности Трумана з совєтськими порядками, а що було конче потрібним – разом з Черчілем протиставитися амбіціям Сталіна. (Блек натякає, що даремно Черчіль не поїхав на похорон Рузвельта 15 квітня 1945 року, де мав би нагоду узгодити пляни з Президентом Труманом, з яким, до речі, він не мав змоги зустрітися, як пише Блек, впродовж ще трьох місяців).

Одна з суперечливих заяв приписується, згідно з Блеком, Рузвельтові, який сказав: „В одному я певний: Сталін не є імперіялістом, як про це писав Артур Брайан в книжці „Тріюмф на Заході". Блек, одначе, не заперечує, що навіть і лорд Аленбрук вважав, що Рузвельт є „Сталіном обдурена дурна людина".

До „Міту Ялти" спричинився, каже Блек, погляд европейців, у проводі яких були ґолісти, як і деякі німецькі соціял-демократи, які, мовляв, вважали, що анґло-американці не є надійними оборонцями европейських інтересів. Де Ґоль, каже Блек, у своїх спогадах писав, що з-поміж „Великих Трьох" лише США були проти участи Франції в конференціях, де „надмірно велику частину Европи... було завчасу кинуто совєтам". В противагу цим словам де Ґоля, Блек підкреслює, що „фактично Сталін енерґійніше, ніж Рузвельт був проти узгодження позицій з Францією, оскільки, на його думку, Франція нічим не спричинилася до перемоги".

Під рубрикою „Правдивий розвиток дискусій „Трьох Великих" про долю Східньої Европи Блек коротко згадує про зустріч міністрів закордонних справ в Москві 1943 року. Вони мали організувати Европейську Дорадчу Комісію (ЕДК), завданням якої було визначити зони окупації в переможній Німеччині. Вибір Москви, а відтак Ялти, місцем зустрічі Комісії, а згодом „Трьох Великих" в Ялті, свідчить про те, що між „Трьома Великими" Сталін був „найбільший". В Москві, як і в Ялті, совєти мали всі можливі важелі, щоб забезпечити собі корисні висліди конференцій. Зрештою, кожний з "Трьох Великих" по-своєму вів гру у власних інтересах, в тому випадку – коштом знедолених народів Східньої Европи, зокрема України.

Блек натякає, що після Конференції в Москві, по дорозі до Теграну на воєнному кораблі „КОСС Айова" „Рузвельт видер з журналу „National Georpraphic" мапу Німеччини, на якій визначив три приблизно однакової величини окупаційні зони для кожної з трьох головних держав". Як далі пише Блек, Рузвельт помилково вважав, що німці будуть завзято протиставлятися лише на східньому фронті, а на західньому опору буде обмаль, що дозволить західнім альянтам за відносно короткий час зайняти Берлін. Через подібний підхід Рузвельта до розв'язувань доленосних питань ще й досі його звинувачують у свідомому продажеві Східньої Европи совєтам.

(Закінчення статті – в наступному числі)

Так звана політреформа...

Коли Україна переступала поріг у 2007 рік і її професійні оракули на всі лади вгадували, як далі розвиватиметься внутрішнє життя країни, то чи не найбільше передбачень і припущень стосувалося долі політичної реформи Бо під нещасливою зіркою її приймали 8 грудня 2004 року: поспіхом, зі значною дозою волюнтаризму і міжпартійного гендлярства. Навіть з грубими порушеннями Конституції, на що звернули увагу юристи і в Европі, і в Америці. Наприклад, суддя Федерального суду США Богдан Футей в листопадовому інтерв'ю для „Газети по-українськи" вживає щодо реформи визначення, яке ставить її взагалі поза межі законодавства – що „це був політичний компроміс", тому що „такі зміни спочатку мав би розглянути Конституційний суд. Цього не сталося. Також у Конституції сказано, що подібні зміни треба ухвалювати постатейно, а їх ухвалили пакетом. І ще одне: в жовтні 2005 року Конституційний суд ухвалив рішення, згідно з яким зміна політичної системи в державі, в цьому випадку – перехід від прзидентсько-парляментської до парляментсько-президентської, має затверджуватися на референдумі. Та його не провели.Тому було б доцільним, аби Конституційний суд все це переглянув... Є, щоправда, ухвалений Верховною Радою закон, котрий забороняє Конституційному судові переглядати реформу. Я не уявляю, як парлямент міг таке ухвалити, а президент – підписати...". Ба, в Україні багато такого діється, що тяжко й уявити. І також тяжко сказати, що далі буде з реформою і з усією цією трагікомедією перетворення України з президентсько-парляментської в парляментсько-президентську.

Хто ж за, а хто проти перегляду політреформи? Хоч це трохи дивує, проте Президент В. Ющенко, позбавлений саме нею важливих повноважень, – прот и. Як людина, він хоче виглядати послідовним, бо сам же голосував за реформу, а як Президент – просто змушений бути ґарантом Конституції, навіть коли зміни в ній спрямовані на пониження президентської влади. За перегляд – „Наша Україна", але її голос вже зійшов на писк і майже не береться в рахунок.

Також за – Бльок Ю. Тимошенко, а це дуже багато значить, бо саме він у парляменті, і в суспільстві в цілому, є аванґардом опозиції до теперішнього уряду. Провідниця, яка націлена на президентське крісло і яка за вольовим характером переважує всіх чільних українських політиків, разом взятих, зброї напевно не складе. Тому в політичному українському морі вже невдовзі заступлять усе собою два партійні „айсберґи" – Партія Реґіонів і БЮТ. В кого з них двох буде могутнішою „підводна частина", тобто масова підтримка з боку суспільства? Багатим, але політично примітивним „реґіоналам", які після Майдану-2004 взяли реванш і щільно окупували владу, ввижається, що їм нічия підтримка вже не потрібна. Навчений минулою поразкою прем'єр В. Янукович вже прийняв рішення боротися на пост президента – у випадку скасування політреформи. „Якщо я братиму участь у виборах, то це буде серйозна боротьба", – цезарським тоном запевнив він.

Тим часом серйозна боротьба точиться вже цілий рік – від 1 січня 2006 року, відколи зміни до Конституції набули чинности, спровокувавши виникнення двох центрів влади і карикатурно зіштовхнувши лобами Кабінет міністрів з Адміністрацією Президента. Досить згадати, як абсолютно по-різному Президент і прем'єр розуміють національні інтереси України, як по-різному дивляться на її зовнішню політику. Не дай, Боже, складної ситуації, бо човна, яким у бурю кермують двоє, ніщо добре чекати не може. Особливе занепокоєння виникає, якщо порівняємо загальмовану цим немудрим двовладдям Україну з ледве не на царський кшталт централізованою Росією.

Тому ми погоджуємося з тими політологами, котрі вважають,що треба зупинити політреформу, доки вона не зупинила Україну.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нову китайську оперу

Мій сусід і добрий приятель в редакції „Свободи" розповідав про нову китайську оперу „Перший імператор", яку йому, постійному відвідувачеві цікавих музичних імпрез в Ню-Йорку, випало слухати. Опера сучасного китайського композитора Тан Дуна (він також диригував) розповідає про часи володаря Китаю, який створив імперію, побудував Велику китайську стіну, але, на своє нещастя, мав доньку, яка покохала не того, кого волів мати зятем імператор (співав Пласідо Домінґо) .

Розповідь про оперу, яку мій колеґа слухав, насунула мимоволі питання, що так часто приходить на думку при інформаціях про нові музичні чи інші мистецькі імпрези, які майже безперервно можна „переживати" саме в нашому Ню-Йорку.

Це питання таке ясне і самозрозуміле для нас, українців: „А де ж ми? Чому про наші музичні чи інші мистецькі успіхи не чується так часто? Чому про них так мало пишуть у світовій пресі, знають у американському світі? Чи не могли б наші музичні твори стати у конкуренції до китайських? Чи не можуть інші наші мистецькі надбання бути так же загально відомі та оцінені, як твори інших народів?".

Знаємо добре, що американський „мистецький ринок" є широко відкритий та доступний для кожного твору, який знавці та критики оцінять як мистецький та добрий. В новій опері прозвучали відроджені античні інструменти. А хіба таких бракує в Україні? Розуміється, знавці цього мистецького ринку негайно мені заперечать, що воно так легко не є, і що, мовляв, треба мати відповідні шляхи, відповідні „плечі" та багато дечого іншого, щоб „вибитися" на передові місця.

Але таки здається мені, що справжній талант тут уміють завжди належно оцінити. Треба його тільки відповідно „показати" та відповідно „продати". Як би воно не було, здається, що ми таки надто скромні та замкнені у нашому українському „ґетті" і якось досі не навчилися, як легко „виходити" у світ зі своїм знанням та вродженими талантами.

А треба доконче у кожній мистецькій чи іншій ділянці не тільки дорожити тим, що українське, але також відповідно його пропонувати та поширювати у світі. Чого бракує нам до того, щоб це належно робити? Певности себе? Відваги стати у конкуренцію із іншими? А може, бракує тільки ініціятиви та бажання „показати" своє українство" у такій формі? Якби воно не було, факт залишається фактом: ми не уміємо себе „продати", чи просто належно показати перед чужими і, розуміється, на цьому багато втрачаємо. Погляньте на інших, що довкруги вас, і намагайтеся йти такими шляхами, як вони, ,коли йдеться про „домо суа".

Не забувайте, що робите це не для себе, а для (кажучи дуже патетично) української загальної справи!

О–КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Настав час відмежуватися від застою

Від єпископату УПЦ Московського патріярхату та представників деяких помісних Церков, які брали участь у святкуванні 40-річчя єпископської хіротонії Митрополита Володимира (Сабодана), надійшло звернення до Президента України Віктора Ющенка, у якому 9-ий член Символу віри: „...в Єдину, Святу, Соборну і Апостольську Церкву" замінено на новотвір: „в Єдину, Святу, Канонічну і Апостольську Церкву"!

Постає запитання: невже особи, які замінили у Символі віри слово „соборну" на „канонічну", не знали, що спотворення Символу віри – в своїх інтересах – це розкол фундаменту Христової віри? Так хто ж розкольник? УПЦ КП, яка дотримується Символу віри, але відмовляється визнати „канонічну" залежність від РПЦ, чи УПЦ МП, яка підробляє в своїх інтересах Символ віри?

Чому для УПЦ МП було так важливо викинути з Символу віри слово „соборна" і замінити його словом „канонічна"? На нашу думку, відповідь проста – це тому, що слова „соборна" і „соборноправна" дуже споріднені. Проголошуючи Символ віри, православні українці можуть прийти до висновку: „Якщо церква є соборна, то це ж, напевно, значить, що вона правиться рішенням соборів, тобто, соборноправна". Оскільки РПЦ весь час боролася проти незалежної соборноправної Української Православної Церкви і боялася її успіху, то в якомусь центрі богословія УПЦ МП хтось додумався викинути з Символу віри слово „соборна" і замінити його на більш вигідне для них сьогодні – „канонічна". Великий маніпулятор – Російська Церква! Постійно витягає канони, якими може виправдати свої підступні дії, і забуває про ті канони, які її вчинки осуджують. Російська Православна Церква (знана в Україні як УПЦ МП) так часто вживає слово „канонічна", що стає зрозумілим її бажання зробити канонічність складовою частиною Символу віри цієї Церкви.

Постає думка – чи занепокоєння УПЦ МП питанням соборноправности незалежної Української Православної Церкви є виправдане? Незаперечно – так! Але відразу напрошується друге запитання – чи на сьогоднішній день соборноправність є загрозою для УПЦ МП? – Ні! Тому що соборноправної Церкви в Україні немає. Ми маємо незалежну УПЦ КП з богослужінням українською мовою, яка стоїть на позиції української державности, але структурно небагато відрізняється від РПЦ з її синодальноєрархічним устроєм.

Церква впродовж століть творила нові канони і традиції та відкидала застарілі, які не відповідали потребам певного історичного часу. Вищим законодавчим тілом були Вселенські Собори, які удосконалювали церковні закони і пристосовували їх до потреб тодішнього церковного життя. Оскільки Православна Церква впродовж віків не спромоглася скликати Вселенський Собор, вона залишилася без необхідного сучасного законодавства, не йде синхронно зі століттями і не відповідає умовам новітнього суспільного устрою та духовній насназі українського народу.

На нашій землі впродовж століть існувала Православна Церква, але вона ніколи не була незалежною, українською. Блискучий період незалежної Української Православної Церкви був дуже короткотривалий (1921–1930 рр.), коли волею народу була створена соборноправна УАПЦ. Науковці з богословських та історичних наук, обтяжені титулами, старанно шукають всього від'ємного в житті УАПЦ. Проте не всі традиції та канони, засновані в середньовіччі, доцільно продовжувати в сучасності. Кожна традиція має свій початок. Багато нових традицій Української Православної Церкви започаткувала УАПЦ.

Вже понад десять років існує УПЦ КП. Чи не час переглянути церковний календар і вилучити з них святих чужої Церкви і почати нову традицію канонізації наших святих? Чи не час прославити першого сучасного святого нашої Помісної Церкви, святителя Василя Липківського? В Україні, крім Василя Липківського, УАПЦ породила тисячі подвижників, які своїм праведним життям і мученицькою смертю за Христову віру догодили Богові. Їх було знищено за належність до Української Православної Церкви. Безбожна влада хоч і утискала російське духовенство, проте нікого з них не знищувала за належність до Російської Православної Церкви, яка давно вже перетворилася в орган поліційнодержавного надзору над вірними.

Держава не може буде успішною, керуючись законами тисячолітньої давнини (ми не говоримо про моральні принципи чи догматичні засади Христової Церкви), так само і сучасна Православна Церква не може розвиватися і поширюватись, спираючись на канони, багато з яких віджили свою доцільність. Оскільки монолітного світового православ'я сьогодні немає, то ж і немає надії, що наступний Вселенський Собор коли-небудь буде скликаний, бо кожна помісна Церква, зі своєю специфічною самобутністю, діє лише в своїх власних інтересах. Але удосконалення церковного законодавства нашої помісної Церкви є вимогою сучасности.

Сьогодні парафії дуже легко переходять від УПЦ МП до УПЦ КП і навпаки, бо вірні не бачать великої різниці між ними ні в облаченні, ні в церковних напівах, ні в традиціях, ні в обрядах. Багато вірних ще й далі „за традицією" належать до УПЦ МП, бо вона залишилася „такою, як і була". Але ж Комуністична партія також залишилася такою, як і була, проте народ її більше „за традицією" не підтримує. Коли народ дістав можливість вибору між тоталітаризмом і демократією, то вибрав демократію. УПЦ КП не може далі залишатися, подібно до УПЦ МП, „такою, як і була". Не можна повторювати, що наша Церква така самісінька, як їхня, тільки з однією різницею – ми за українську мову і Українську державу, а вони – за російську мову і „єдіную нєдєлімую". Це лише віддзеркалення суспільно-політичного змагання в нашій державі. УАПЦ 1921–1930 років своїм устроєм та інтерпретацією застарілих канонів і запровадження нових різко відрізнялася від РПЦ. Вона свідомо відмежувалася від застою і вибрала прогрес. Тепер УПЦ КП повинна зробити так само.

Віталій і Зінаїда Гречневи,
Фльорида, США

Дякуємо і уточнюємо

Від Українського Православного Братства ім. Митрополита Василя Липківського висловлюю подяку за надрукування в ч. 51 за 2006 рік статті „В Києві повинна бути вулиця Митрополита Василя Липківського", яку подав Світовий Конґрес Українців. Також ми вдячні Світовому Конґресові Українців за старання у цій важливій справі. У цій статті є деякі неточності: Службу Божу українською мовою було вперше відслужено не в Свято-Михайлівському соборі, а у Свято-Миколаївському соборі Києва, який збудував Гетьман Мазепа, а в 1934 році цілком зруйнували більшовики. Дата смерти Митрополита Василя – не в 1938 році, а 27 листопада 1937 р., коли він був розстріляний у Києві.

Валентин Кохно,
Норт Порт, Фла.

Вітання і роздуми про сучасне життя

На початку січня у редакційній пошті було особливо багато вітань від читачів тижневика. Ряд з них уже вміщено в газеті. Останнім часом вітання надіслали також сім'я **Наталі Берези** з Луцька, **Гарій Макаренко** з Житомира, **Тетяна Будар** з Бережан Тернопільської области, **Михайло Казаренко** з Ню-Йорку.

Критичне наставлення до преси має **Іван Івахів** з Кольорадо, який пише: *„Не слід вірити у те, що надруковане, бо найбільші часописи є в руках банкірів, великих промисловців, а вони мають свої таємні пляни і цілі"*. Цікаво, що думка нашого читача збігається з оцінкою комуністичних ідеологів, які в „Українському радянському енциклопедичному словнику" (1968 р.) писали: *„В капіталістичних країнах буржуазна преса служить рупором монополій, агресивних угруповань, різних реакційних партій"*. Іван Івахів пише до редакції: *„Для великих багачів, організацій, навіть і церковних, на мою думку, навіть для Ватикану, Папи Римського, кардиналів, людина – ні по чому, простий хлоп нічого не значить"*. Усе ж добре хоча б те, що наша преса дає можливість висловити свої думки кожному читачеві.

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, в листі „Українське село" стверджує, що саме селянин є основою українського суспільства і без нього вже давно не стало б України від Сяну до Дону. Він пише також, що „українська інтеліґенція, коли захотіла легкого хліба, то почала вживати чужу мову, а як обморозила ноги у чужого пана, то зрозуміла, що добрий хліб – лише у селянській хаті".

Олександер Кобаса з Вільямстону, Н. Дж., нагадує що минув рік від смерти Романа Мариновича, і закликає вшанувати пам'five заслуженої для громади людини.

Читачі надіслали також витинки з газет з публікаціями на теми України. **Атанас Кобрин** з Фльориди прислав свої статті з місцевої газети „The Sun", а **Іванна Гарасовська** з Чикаґо прислала кілька сторінок з місцевих українських газет „Час і події" та „Українське слово", на яких вміщено розповіді про громадське життя, зокрема про візиту співачки Руслани, а також про відпочинок В. Ющенка у Карпатах. Дякуємо!

Бездефіцитний бюджет М. Азарова і дефіцит умов для життя

У „Свободі" (*ч. 51, 2006 р.*) було вміщене образливе звертання віце-прем'єра М. Азарова до депутатів Верховної Ради України при розгляді державного бюджету на 2007 рік. Цю репліку він адресував не тільки депутатам, а й переважній більшості українських пенсіонерів. Чого варті виступи М. Азарова по радіо і телебаченню, коли він глузував з незахищених пенсіонерів і говорив, що не треба підвищувати пенсію на 26 грн., бо пенсіонери за ці гроші тільки кефір куплять, але новий міст не збудують. У нас в Дніпропетровську збудовано 3 мости через Дніпро, які будували колись нинішні пенсіонери, які тепер одержують, як і я, по 391 грн. пенсії. Дуже аморально з боку М. Азарова глузувати з людей, які вже вклали свої сили в те, чим він втішається.

Мені здається, що я живу в сталінську епоху, бо так наполегливо радіо і телебачення розповідає, як мені добре стало жити. Навіть Сталін не додумався до такого, щоб призначити пенсію залежно від того, скільки людина може з'їсти. На переконання М. Азарова, непрацездатна людина має з'їсти вдвоє менше, ніж працездатна, і не повинна вживати кефіру.

Я – непрацездатна з 1965 року. Хворіла, але з довідкою про непрацездатність з відзнакою закінчила медичний інститут, працювала, народила і виростила доньку. Чоловік помер, коли доньці було 10 років. Зараз я не вкладаюсь в кошти з моєї пенсії. А М. Азаров каже, що мені всього вистачає. Та як же мені може вистачати, коли Азаров забрав в мене 2000 грн. і не повертає. Була постанова про списання коштів з ощадних книжок банку СССР і зарахування їх за борги в комунальних службах. Я підготувала документи і приготувалася йти до банку. Але прийшли до мене з енерґонагляду і відключили світло, вимагаючи 1085 грн. Я звернулася до суду. Суд задовольнив мій позов. Але поки суд вирішив мою справу, закінчилося видавання чеків в банку. Вже рік я звертаюся до М. Азарова, щоб дозволив „загублені" мої гроші з банку перерахувати за комунальні послуги – ні! У них – сталінський порядок. Ніхто на мене не звертає ніякої уваги.

Бездефіцитний бюджет М. Януковича – М. Азарова – це винищення частини української нації. Так, державі потрібен бездефіцитний бюджет, але не за рахунок тих, що в свій час поклали своє здоров'я на будівництві мостів та всього багатства в Україні.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УНСоюз провів двоє секретарських курсів

Одна з резолюцій 36-ої Конвенції УНСоюзу в травні 2006 року передбачає, щоб нові секретарі Українського Народного Союзу бодай раз в році проходили спеціяльні курси для секретарів та організаторів – у формі одноденного семінару. Виходячи з вимог згаданої резолюції, Христина Е. Козак, Головний секретар УНСоюзу, організувала 14 жовтня секретарські курси на Союзівці, а 11 листопада – в Гартфорді, Кон.

На згаданих семінарах було вичерпно вияснено всі забезпеченеві можливості, пропоновані УНСоюзом. Христина Козак окремо підкреслила важливість ролі секретаря та організатора у забезпеченевій і братській діяльності УНСоюзу. Велику кількість часу присвячено на вияснення отриманих секретарями матеріялів стосовно відділу забезпечень, статистичних даних та інших інформацій. Повчальним був час, присвячений запитанням і відповідям.

На семінар, що відбувся на Союзівці, його організатори запросили з доповіддю Лідію Прокоп, реґіонального спеціяліста з забезпечення однієї з головних інвестиційних фірм Ню-Йорку. Її доповідь була дуже інформативною, присутні уважно вникли в кожне її слово. УНСоюз радий, що серед своїх членів має фахівців, які охоче діляться своїми знаннями, і ми вітаємо інших наших членів, які хотіли б бути учасниками наших курсів і ділитися своїм досвідом.

Мирон Кузьо, секретар 277-го Відділу УНС, був тією важливою особою, що допоміг організувати секретарський семінар у Гартфорді, в Українському народному домі. Його учасниками були секретарі з штатів Конектикат і Масачусетс. Округа також організувала полуденок, яким Марія Кузьо продемонструвала своє куховарське вміння.

Оксана Тритяк, Головний організатор УНСоюзу, розмовляючи з секретарями та організаторами, також підкреслювала їхню важливу ролю в діяльності УНСоюзу. Адже вони представляють обличчя УНСоюзу в українських громадах. Це до секретаря чи організатора звертаються люди в громаді з питаннями про УНС і різного роду його забезпеченеві чи фінансові можливості – „морґеджі" та братські пільги. З професійної точки зору вона підкреслила важливість для продавців бути добре обізнаними з усіми видами забезпечень та фінансовими можливостями УНСоюзу, крім того – знати понадсторічну історію та діяльність УНСоюзу в українській громаді, в діяспорі та в Україні.

Ці забезпеченеві семінари, влаштовувані в різних округах, допомагають будувати ближчі взаємини між секретарями та Головною канцелярією, розвиваючи ініціятиву УНСоюзу, щоб усі секретарі та організатори мали забезпеченеві ліцензії. Ці семінари заохочують учасників до здобуття таких ліцензій. Головне бюро УНСоюзу завжди пошукує професійних аґентів забезпечення для нашої громади, котрі були б зацікавлені працювати для УНСоюзу на повний час чи тільки частково. Це може стати важливою прибутковою нагодою для зацікавлених.

УНСоюз продовжує організувати семінари по громадах, і коли такий семінар буде оголошений у вашій Околиці, активно відгукніться. УНСоюз радо запрошує всіх зацікавлених брати участь.

Оксана Тритяк,
Головний
організатор УНСоюзу

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

проголошує

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ ТА НАГОРОД

студіюючій молоді
тільки членам УНСоюзу
на академічний рік 2007/2008
Програма УНСоюзу братських послуг для студентів, членів УНСоюзу,
включатиме два роди грошевих нагород:

НАГОРОДИ УНСоюзу, приділені залежно від року навчання студента.
ОСОБЛИВІ СТИПЕНДІЇ – шість до дев'яти стипендій особливого спеціяльного призначення:

- Стипендії і нагороди надається тільки для „UNDERGRADUATE" студентів, визнаних коледжів та університетів, які студіюють для одержання першого ступеня, бакалявра і для градуантів середніх шкіл, які поступають до коледжів чи університетів.
- Прохання про стипендії чи нагороду приймається від студентів, які з 1-им червня, року в якому складають заяву, є АКТИВНИМИ ЧЛЕНАМИ СОЮЗУ принаймні ДВА РОКИ.
- Анкету з вимаганими прилогами треба віділсати до Головної Канцелярії УНС в ОДНІЙ ПОСИЛЦІ, конверта якої не може бути датована пізніше, як 1-го червня 2007 р.
- Конверти датовані пізніше, не правильно заповнені анкети, або брак прилогів, автоматично дискваліфікуватимуть студента.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.,
SCHOLARSHIP COMMITTEE
2200 Rt. 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
Please send me a scholarship application for the 2007/2008 academic year.

NAME: ______________________
Please print or type in English
ПРІЗВИЩЕ: ______________________
(Прошу виписати по-українськи)
ADDRESS: ______________________
CITY: ____________ STATE: ________ ZIP CODE ________
TEL.: ____________ E-MAIL: ____________
Web: ____________ I am a member of UNA BRANCH # ________

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Що діється у нашій Церкві?

Напередодні цьогорічних різдвяних свят школи при Українській католицькій церкві Св. Юра у Ню-Йорку влаштували концерт колядок та різдвяних побажань. В основному програма проходила українською та англійською мовами. До шкіл ходять чимало неукраїнців, серед них є також двоє дітей російського походження, тому до концерту взято твори німецькою, італійською, еспанською, сербською, польською і російською мовами. Мабуть, у пересічній американській школі такий міжнародний присмак, включно з російським, не викликав би реакції. Однак, я особисто, як і інші, був обурений включенням російськомовних віршів у програму. Говорив я на цю тему з учителями, котрі готували програму, сестрою- настоятелькою та отцем-парохом, оскільки вчителі повідомили, що остаточне рішення щодо включення російської мови зробив отець-парох. Я також довідався, що включення російськомовних творів не було бажанням ні тих двох російських учнів, ні їхніх батьків. До речі, школа з власної ініціятиви дала їм завдання підшукати відповідний російський віршик та його вивчити. Коли я запитав отця-пароха про це, він відповів: „Російська - це тільки мова. Владика це схвалив." Я довідався пізніше, що Єпископ Стемфордський Павло справді це схвалив.

Цей російськомовний виступ не був першим у Церкві Св. Юра. Приблизно за рік до того одного вечора, після Богослужіння, отець-парох представив групу молодих людей з Росії, котрі подорожували по США. Вони виступили російською мовою, а після того отець-парох розпочав для них збірку грошей та влаштував прийняття. Напевне, якби таку зустріч і допомогу було влаштовано для дітей з Боснії, які виступали б по-сербськи чи хорватськи, не було б неґативної реакції. У даному випадку були парафіяни, які демонстративно вийшли, та багато з тих, хто був на виступі, після нього висловили своє обурення. Все ж таки виглядає, що ніхто отця-пароха про це не запитав. У пресі про це ніхто не писав. І Рада осіб довір'я при парафії на це не зреагувала.

Для нас, українців, російська мова – не просто чужа. Століттями російська мова була засобом русифікації, поневолення та знищення. Від безславного Переяславського договору та проголошення Емського і подібних указів з застосуванням російської мови нищили нас як націю, душили наші найцінніші скарби – мову, культуру і духовність. Політично ця мова представляє нашого ворога. Голодомор 1932-33 років впроваджували російськомовними указами. Й сьогодні російська мова залишається засобом підривання нашої незалежности та навіть фізичного знущання. Відоме вбивство Ігоря Білозора у Львові. 21 грудня 2006 року на студента Східньоукраїнського університету ім. В. Даля Сергія Мельничука, що відстояв у суді право на навчання українською мовою, здійснено напад.

В жовтні 2006 р. з'явилось повідомлення УПЦ Московського патріярхату про недавню зустріч предстоятеля цієї Церкви в Україні з головою Консисторії УПЦ Канади. З повідомлення виходило, ніби представник УПЦК визнав зверхність УПЦ МП над УПЦК і висловив це під час зустрічі. Голова Консисторії УПЦК подав до діяспорної преси спростування, що таких заяв він ще ніколи не робив. Але я не міг зрозуміти, чому така зустріч відбулась взагалі, і тому від імені СКУ надіслав в листопаді листа до Первоієрарха УПЦК і запитав, чому представник православних українців Канади зустрічався з представниками інституції, яка є ворожою для всіх православних українців, яка є Церквою тільки за своєю назвою, а насправді це аґентурна рука Москви в Україні. Не одержавши відповіді, я зателефонував до голови Консисторії, який чемно повідомив мені, що його зустріч була на доручення церковного комітету, а не з власної ініціятиви, і що Церква готує у цій справі відповідь.

20 грудня я одержав очікувану відповідь, в якій сказано, що такі зустрічі відбуваються з 1993 року з усіма гілками православної Церкви в Україні в дусі єдності православних в Україні та з церковним змістом, а така остання зустріч відбулася тільки з Митрополитом Володимиром з УПЦ МП через обмеження часу. Не було подано конкретної теми і церковного змісту зустрічі.

Тоді як події в церкві Св. Юра у Ню-Йорку мене обурили, політика в УПЦК мене просто приголомшила. Хто за цим стоїть? Владиці Стемфордському Павлові і отцеві-парохові, який впроваджує російську мову в нашій Церкві в Ню-Йорку, я хочу сказати: незважаючи на те, що Ви особисто ніколи не відчували гніту російськомовного духовного переслідування чи фізичного побиття, прошу Вас, будьте чуйними до глибоких переживань Ваших братів та сестер, а особливо Ваших парафіян, і не влаштовуйте для них неприємностей.

Аскольд Лозинський,
Ню-Йорк

Від слів – до дій!

Відгукуюся на тривожний лист Святослава Караванського „Духовний голодомор" (*„Свобода", ч. 51, 22 грудня 2006 р.*). Загальнополітична ситуація в Україні, зокрема мовна, вимагає рішучих дій, проте замість них, час від часу, появляється лише аналіза цієї ситуації, і все. Аж, нарешті, дочекалися справді конструктивної пропозиції Святослава Караванського: ухвалити на державному рівні „Закон про незалежність".

Для здійснення цього проєкту слід, на мою думку, третій пункт цього закону подати в редакції: „Освіта в Україні здійснюється українською мовою".

Доручити контролю за виконанням „Закону про незалежність" одній особі (бо якщо відповідальність лягає на двох або більше, то не відповідає ніхто). Такою особою, яку підтримає всесвітня українська діяспора, може бути або Святослав Караванський, або Аскольд Лозинський, або хтось інший з наших відомих особистостей.

Євген Чабан,
Клівленд, Огайо

„Не весь екіпаж був п`яний..."

У „Свободі" (ч. 2) було вміщено вістку про засудження у Норвегії українських летунів, яким перед летом споживали спиртні напої. Це зловживання викликало в Україні несподіваний відгук: дехто здивувався з того, що водіям транспортних засобів у Норвегії пити горілку не можна. Здивування засвідчило, що в Україні, на жаль, до пияцтва усе ще ставляться надто поблажливо. Подаємо один з таких, м'яко кажучи, дивних відгуків.

„...Мій тесть Віталій Петрович заробляє тим, що водить тролейбус. Коли він дізнався про пригоди українських летунів, затриманих у Норвегії за спробу здійснити лет у нетверезому стані, то обурився: „Кожен знає, яка в летунів тяжка робота, то чому вони не можуть дозволити собі трохи розслабитися? А їх за те погрожують причинити за ґрати.

Чому я ще такий обурений тим, що відбулося? Річ у тім, що я сам воджу тролейбус і, буває, трішки вживаю перед виїздом, особливо взимку. І ще жодного разу не було аварій. А знаєте чому? По-перше, я завжди знаю міру – п`ю не більш як 150 грамів, по-друге, я професіонал.

Я упевнений, що наші пілоти, яких заарештували за нетверезий стан, теж професіонали. А людину треба передусім оцінювати за її професіоналізм, а не карати за будь-що. Тим більше, наскільки я знаю, літак, на якому мали полетіти наші хлопці, був Ан-22, а він в управлінні не набагато складніший від тролейбуса. Крім того, не весь екіпаж був п`яний, а тільки сім осіб із сімнадцяти. Більшість пілотів були тверезі. Отже, літак до Баку (чи куди там?) якось довели б. Урешті-решт нічого ж страшно не відбулося. Але наших хлопців заарештували, що дуже образливо. Росіяни літають у п`яному стані, і це, вважай, норма (правда, над територією Росії)... Я вважаю, що ми повинні докласти всіх зусиль, щоб витягнути наших хлопців із в'язниці. За них повинні заступитися Президент, прем`єр-міністер і парлямент. Якщо ж нашим депутатам потрібна думка простої громадськости, то я готовий першим поставити свій підпис на захист українських пілотів і вийти до норвезького посольства з вимогою звільнити пілотів".

Олексій Подорожний,
м. Харків

Уточнюємо прізвище

У надрукованому в 1-му ч. „Свободи" (*5 січня 2007 р.*) матеріялі „Щедрий дар для УКУ: понад 353 тис. дол." прізвище проректора Українського Католицького університету слід читати: **Тарас Добко.** Автор просить вибачення за недогляд. – **Ред.**

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Герой Італії Гарібальді свого часу, перемігши у революції, сказав: „Італію ми здобули, потрібно здобувати італійців". Україну ми отримали, але українців донині не маємо. Ми сьогодні пожинаємо плоди того, що сотнями років насаджувалося окупаційною владою".

Євген Лупаков,
голова Київської організації Спілки офіцерів України

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

В Канаді святкували 150-ліття з дня народження І. Франка

ЕДМОНТОН. – 29 жовтня 2006 року українська громада відзначила 150-ліття з дня народження Івана Франка. Свято в залі Українського національного об'єднання було організоване зусиллями едмонтонських відділів Українського національного об'єднання і Організації українок Канади, з участю багатьох творчих українських колективів міста.

Уривком „Дещо про себе" з передмови Івана Франка відкрив програму Валерій Семенко. Вірші поета прочитали студенти Курсів українознавства ім. І. Франка Марина Ґончаренко, Христина Дєдкова та Анастасія Трофімчук. У виконанні хору „Дніпро" під керівництвом дириґента Марії Дитиняк (акомпаніятор Ірина Тарнавська) прозвучали твори на слова І. Франка (солісти – Богдан Криницький, Леся Чумер і Оля Федеркевич). Діти з драматичного гуртка „Джерело" під керівництвом Алли Семенко підготували казочку Івана Франка „Їжачок".

На сцені – квартет „Ре мінор"

Виступає хор „Дніпро"

Молодіжний інструментальний ансамбль „Чайка" під керівництвом Людвіка Мар'янича вшанував пам'ять поета піснями. З уривком з повісті „Захар Беркут" виступили актори драматичного театру „Сузір'я" Роман Михайляк, Володя Гриців і Мар'янка Сех (художній керівник – Наталя Гриців). На завершення програми виступив квартет „Ре мінор" у складі Маркіяна Лазурка, Миколи Білаша, Ореста Ґроха і Олеся лазурка. Червоною ниткою пошани і любови до поета переплела усю програму ведуча концерту Люба Бойко-Бел.

Наталя Гриців

Фестиваль української християнської пісні та поезії

САКРАМЕНТО. – 15-ий Різдвяний фестиваль української християнської пісні та поезії „Українське Різдво в Каліфорнії” відбувся 6 січня. Ведучими фестивалю були Лілія Голас та Микола Гонтар. Активну участь у підготуванні та проведенні фестивалю взяли об’єднаний хор під керівництвом Ані Вавринюк, чоловічий хор, творчий гурт „Квадрат”, творчий союз „Ліра”, гурт бандуристів від школи українознавства та інші. Виконавці – Юля Ковальчук, Тетяна Навроцька, Микола Куценко, Оксана Світящук, Віктор Покидюк, Оля Андрощук, Володимир Савенко, Тетяна Храмцова, Роман Джулай, Ірина Кашубська, Олександер Анісов, Ліза Ряба, Аня Вавринюк, організатор фестивалю Валерій Тютюнник, а також гості з України – співаки Леонід Мулик та Леонід Борисевич. Привітання виголосили гість з України – виконавчий секретар Всеукраїнського союзу баптистів Валерій Антонюк, віце-консул України Сергій Миколайчук, голова Товариства збереження української спадщини Юрій Олійник. Гарні слова, мелодії та пісні надовго залишаться в пам’яті відвідувачів християнського фестивалю „Різдво-2007”.

Ліза Ряба

Наймолодші учасники свята

Творчий союз „Ліра”

Не запізно!!!

Запрошуємо всіх на круїз УНСоюзу!
4-11 березня, 2007р.
на кораблі "*Carnival Miracle*"

Поспішайте! Групові розваги! Веселе товариство!

Маршрут: **Tampa; Day at Sea; Grand Cayman; Cozumel; Belize, Costa Maya; Day at Sea; Tampa**

Ціна:

Середня кабіна:	***$810.00 на особу (порт і податки вкл.) ****
Крайня кабіна:	***$940.00 на особу (порт і податки вкл.)****
Кабіна з балконом без виду :	***$990.00 на особу (порт і податки вкл.)****
Кабіна з балконом з видом на море:	***$1090.00 на особу (порт і податки вкл.)****

На прохання даємо ціни кабін на одну особу, три або чотири

- Прошу взяти до уваги: вище подані ціни включають пожертву для УНСоюзу з вашим вибором на: **«Фундацію Спадщини Союзівки »** або **Пресовий Фонд «Свободи» і «The Ukrainian Weekly»,**
- Лінія «Carnival Cruise Lines» також зробить пожертву для УНСоюзу за кожну особу, що займає двоособову кабіну

*** Перешліть завдаток у сумі $250.00 дол. від особи**
*** Чеки виписувати на "Zenia's Travel Club LLC"**
*** Ціни базовані на дво-особових кабінах**
*** Забезпечення, чайове, і лети не вкючені в ціні**
*** За додатковими інформаціями: Зеня Брожина 201-218-1114 або Христина Білянич 973-285-5006**

Zenia's Travel Club LLC *46 Muirfield Rd., Jackson, NJ 08527*
Phone 201-218-1114 *Email zbrozyna@earthlink.net*

„Барви Буковини" – виставка в Українському Національному музеї в Чикаґо

Настасія Марусик-Жмендак

ЧИКАҐО. – 12 січня виставкова світлиця Українського Національного музею засяяла барвами Буковини. Старовинна буковинська вишивка столітніх жіночих та чоловічих вишиваних сорочок представлена в колекції одягу буковинського краю, зібраній вишивальницею, членом Національної Спілки майстрів народного мистецтва України Настасією Марусик-Жмендак.

Вона є автором книжки „Барви Буковини", яка побачила світ у видавництві „Народні Джерела" у Києві восени 2006 року. Презентація книжки відбулася у Києві, Чернівцях та в Чикаґо.

Настасія Жмендак народилася на Буковині, у мальовничому селі Кадубівці Заставнівського району. Після закінчення Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича повною мірою присвятила себе вишиванню. Бабусина скриня, де зберігалися рушники, переміткі, горбатки, обруси, буковинські сорочки, була найцікавішим предметом у хаті... Настине зацікавлення переросло в етнографічні мандрівки. Від села до села, від хати до хати заходила кароока буковинка, шукаючи весільний одяг, прабабусині сорочки. Вишивки виконувалися переважно на домотканних полотнах, а також на тканинах мануфактурного виготовлення ручно-пряденими лляними, шерстяними та фабричними нитками. Збережені зразки, вмережені мисткинею у своєрідні енциклопедичні рушники, здебільшого являють собою фраґменти частин сорочок (манжети, манишки, комірці, наплічники, підопліччя, подолки, пазухи). Сорочку у народному світосприйнятті розглядали як двійника людини, що її носила, тому здавна оздоблювали магічними обереговими символами-знаками, використовуючи багатство різноманітних вишивальних технік. Тож на виставці у музеї можна побачити найархаїчніші форми занизування, настилування, низинки, взірці, які гармонійно поєднують кілька видів техніки: лічильну гладь, ретязь, пухлики, вирізування, мережку, хрестик, строчку тощо.

Доводилося під час своїх експедицій Настасії Жмендак бачити речі, які шанувалися в родинах як реліквії, ставали хатніми музейними цінностями. Засмучувало мисткиню і те, що часто сучасні вишивальниці, які у своїй більшості продають свої вироби на базарах, не звертають увагу на традиційність, а використовують дешеві, технічно слабкі техніки вишивання, а гама кольорів добирається відповідно до наявних під руками ниток.

Щоб поділитися дивом буковинських візерунків, Настасія Жмендак взялася до важкої праці. Три роки, день у день, важко працюючи у Мілвокі, Вискансин (США), де проживає з родиною сьогодні, знаходила час перемальовувати на міліметровий папір узори старовинних зразків вишивки із власної колекції.

Метою її книжки було прагнення увінчати працю сотень буковинських жінок, які залишили нам зразки висохудожнього ремесла. Столітні сорочки буковинського краю зберігаються у фондах Українського Національного музею. Їх вивчила та описала мисткиня, працюючи над книжкою.

Назагал джерелами надходження орнаментів до колекції стали Вижницький, Глибоцький, Заставнівський, Кіцманський, Кельменецький, Новоселицький, Путильський, Сторожинецький та Хотинський райони Чернівецької області.

Презентація книжки „Барви Буковини" відбулася у музеї під час відкриття виставки. Експозиція складається з декількох комплектів, які дають уявлення про етнографічні особливості вбрання буковинського краю. Виставка триватиме до 28 січня ц.р.

Марія Климчак

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

27. Третя Книга Мойсея, 16: козел відпущення

Бог настановив Мойсея, а той передав Ааронові закон про очищення народу від гріха принесенням у жертву двох козлів. Священик мав кинути жереб, котрий з козлів для Бога, а котрий – для Азазеля (нечистого). Спершу Аарон мав принести у жертву бичка за гріх свій і свого дому, а потім принести в жертву козла за весь народ. А коли закінчиться принесення жертви, то приведе живого козла і, поклавши на нього обидві руки, визнає усі гріхи свого народу, після чого призначений чоловік відведе того козла в пустелю і відпустить. „І понесе на собі той козел всі їхні гріхи до краю невражайного". Після обряду з козлом відпущення церква і усі учасники церемонії мають пройти очищення водою і вогнем.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора.

Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною”

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки” українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки” є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки” на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

<u>Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги</u>

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).

Спеціяльні членські категорії:

Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації”.
„Legacy“	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації”.

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі” організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки” підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма
Ім'я і прізвище ____________________
Адреса ____________________
Місто ______________ **Штат** __________
Поштовий індекс ____________________
Електронна пошта ____________________
Телефон ____________________

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy“	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2007 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки”
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

Спогад про Митрополита Іларіона (Огієнка)

До 125-ліття від народження (15 січня 1882 р. – 29 березня 1972 р.)

Митроплит Іларіон (проф. Іван Огієнко)

Мої спогади про Митрополита Іларіона пов’язані з тими роками співпраці з ним, коли він уже на канадській землі завершував багаторічну працю над підготуванням до друку повного канонічного перекладу Біблії.

В той час я працювала в консисторії УГПЦеркви (1952–1963). Митрополит очолив нашу Церкву в серпні 1951 р. Оскільки я працювала в консисторії двомовною секретаркою, Митрополит попросив мене допомогти йому з англомовною кореспонденцією, що надходила з Біблійного Товариства в Лондоні.

Прибувши після таких тривалих і драматичних митарств дорогами Европи до Вініпегу, Митрополит активно взявся за відновлення свого видавництва, що активно діяло і в Варшаві, і в Лозанні.

Митрополит Іларіон жив і працював у домі під числом 101 Катідрал Авеню у Вініпезі. Я також жила на тій же вулиці. Не раз, проходячи біля дому Митрополита, бачила, що до пізнього вечора світилися вікна в його кімнаті. Він багато працював і називав себе богомольцем за кращу долю українського народу.

Виїжджаючи на тривалі візитації, Владика давав мені ключі, щоб доглядала його будинок, забирала кореспонденцію та годувала його улюблену канарку.

Митрополит Іларіон тужив, що вже не побачить України, Києва та Дніпра, але вірив, що його праця побачить Україну.

В 1985 році, коли я працювала в Колегії св. Андрея, як бурсар-книговод, консисторія попросила мене на позицію головного секретаря ювілейного комітету 1000-ліття Хрещення України. Святкування величаво відбулося 12–14 серпня 1988 року в місті Гамільтоні, провінція Онтаріо.

В 1988 році відкрилася можливість постачати Св. Письмо в Україну – я особисто вперше вислала 60 примірників Біблії в українському перекладі Івана Огієнка (Митрополита Іларіона) до родини та знайомих в Тернопільщині та в Києві. Президія консисторії схвалила висилання релігійних книг в Україну та доручила мені цією справою займатися. В консисторії у пивниці вже понад 40 років лежали релігійні книги, припали порохами. В 1988–1989-1990 роках вислано майже сто тисяч релігійних книг на 5000 адрес, до всіх 25 областей України та понад 100 книг до Росії (Заґорськ), Киргизії, Латвії, Татарстану, Узбекистану, Румунії, Казахстану та Польщі.

В грудні 1991 року мені вдалося організувати при „Українському голосі“ комітет „Допомога Україні“, який проіснував до 30 червня 2001 р. – з ціллю допомагати бідним дітям, сиротам, хворим, пенсіонерам.

Пивниця „Українського голосу“ була переповнена цінними книгами, яких ніхто не купував. На 1000 адрес вислано понад 100 тисяч книг. В додатку, із своєї бібліотеки я вислала до Київської духовної академії і семінарії 2452 книг, включаючи одну велику Біблію – шостий примірник, який Митрополит Іларіон мені подарував з підписом. Також із своєї бібліотеки я вислала національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського 2056 книг.

В травні 1966 року, коли я вперше відвідувала Україну, Митрополит Іларіон просив мене відвідати його добре знайомого, Митрополита України, який служив у Володимирському соборі в Києві. В неділю, 22 травня, я зайшла до Володимирського собору, і там мені сказали, що два тижні тому Митрополит упокоївся в Бозі однак, сьогодні на його місце призначили молодого Владику Філарета. Так мені пощастило бути учасницею його першого архиєрейського служіння в соборі Св. Володимира.

В 1968 році я вдруге побувала в Україні. Напівлеґально зустрілася із священиком Євгеном Барщевським, який добре знав Митрополита Іларіона ще в Холмі. Від нього довідалася, що відомий скульптор Іван Гончар нещодавно зацікавився постаттю Митрополита Іларіона. Він хотів роздобути його фотографію Митрополита, аби з неї пізніше створити бюст.

Повернувшись до Канади, я розповіла про це зацікавлення київського скульптора Митрополитові Іларіону. Він задумався: „Чи можливе таке, адже я при тій владі завжди буду ’ворогом свого народу’“. Все ж він попросив скульптора Лео Молоджанина, і той зробив три знімки Митрополита у різних профілях. Незабаром я зв’язалась з моєю добре знайомою журналісткою Тонею Горохович, яка за місяць мала їхати в Україну. Вона й передала в Києві через отця Барщевського ті три знімки для Івана Гончара.

1978 року я знову побувала в Києві і знову зустрілася з отцем Барщевським. Поцікавилася, як виглядає справа з бюстом Митрополита Іларіона. У відповідь почула невтішну інформацію: після виступу Івана Дзюби і Василя Стуса в кінотеатрі „Україна“ почалися арешти української інтелігенції, Іван Гончар тепер також під загрозою арешту. Не знаю, чи збереглися в архіві Гончара ті три фото, а в мене їхні відбитки – на видному місці, як пам’ять.

Щоразу, коли буваю на цвинтарі Глен Іден, де похований Митрополит Іларіон, моє серце огортає щемкий смуток: могила його виглядає одинокою і сиротливою. Тіло його – у чужій землі, серед чужих. А душа його – там, в Україні. Єдиною втіхою може бути лише тверда віра, що колись прах Митрополита Іларіона все ж перевезуть в Україну, якою він жив, заради якої він свідомо й жертовно йшов на свою Голгофу.

На запрошення Колегії св. Андрея, при співпраці президії Консисторії УПЦеркви в Канаді, у вересні 1997 року до Вініпегу прибув молодий науковець з України – професор Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, д-р філологічних наук Микола Тимошик. Протягом місяця він вивчав архіви Митрополита Іларіона, що зберігаються в Консисторії та в бібліотеці Колегії св. Андрія.

В жовтні 1997 року, в порозумінні з проф. Тимошиком, було створено Фундацію ім. Митрополита Іларіона (Огієнка). 5 травня 2000 року її зареєстровано Міністерством Освіти і Науки України. Головою Фундації є проф. Микола Тимошик. При існуючому економічному стані України фінансові ресурси доводиться шукати поза межами України. До цієї пори фундатори з Канади оплатили такі видання Фундації: „Історія української мови, „Українська культура, „Тарас Шевченко“, „Розп’ятий Мазепа“, „Богдан Хмельницький“, „Свята Почаївська Лавра“, „Слово про Ігорів похід“, „Історія українського друкарства“, „Рятування України“, „Українська Церква за час Руїни“. Кошт видання одної книги – 6000 кан. дол. Тираж 2000.

Ми щасливі, що молода людина – проф. Микола Тимошик так глибоко зацікавився творчістю Митрополита Іларіона та так багато часу і зусиль приділяє виданню книг. Можна сказати, що мрія Митрополита Іларіона – повернення його праці в Україну – починає здійснюватися.

Анна Фіґус-Ралько,
Вініпег, Канада

До 75-річчя Голодомору в Україні

НЮ-ЙОРК. – Крайовий комітет з відзначення 75-ої річниці Великого голоду 1932-33 рр. в Україні повідомляє, що 13 жовтня 2006 року Президент США Джордж Буш підписав закон про виділення федеральної землі у Вашінґтоні, Д.К., для побудови пам’ятника жертвам Голодомору.

Ми налагодили контакт з крайовими українськими американськими організаціями, щоб об’єднати наші зусилля і співпрацювати якнайефективніше над виконанням важливих проектів. Ще одним важливим для нашої громади проектом буде організування виставки документів, нещодавно розсекречених СБУ, щодо геноцидної природи Голодомору 1932-1933 років. Крайовий Комітет продовжуватиме координувати зусилля громади щодо виконання цих завдань. Наступне засідання Крайового комітету відбудеться в суботу, 27 січня 2007 року, о годині 2-ій годині по полудні в Крайовій канцелярії УККА (203 Second Ave., New York, NY 10003. Тел.: (212) 228-6840, факс:(212) 254-4721.

Про участь у засіданні просимо повідомити директора канцелярії УККА Тамару Ґалло-Олексій, тел. (212) 228-6840, електронна пошта: ucca@ucca.org.

Михайло Савків мол., голова,
Осип Рожка, секретар

УКРАЇНА І СВІТ

Є що знати! Було б бажання...

Р. Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – В половині грудня минулого року О-КА звернула увагу на те, що ідуть в забуття „колись відомі постаті нашої української спільноти, яких ніяк не годиться забувати". (*„Про тих, що 'проминають з вітром'", „Свобода",15 грудня 2006.*)

Це справді так. Хоч мушу зізнатись: читаючи О-КУ, я відчував певну зарозумілість, бо саме два дні раніше почав вдруге перечитувати „Життя, люди, події. Спомини і коментарі" Івана Кедрина. Книжка вийшла в 1976 році, і я ще тоді її читав – 30 років тому.

Покійний Іван Кедрин (Рудницький) безумовно належить до наших постатей, „яких не годиться забувати". Коли збудують пантеон (ну такий собі „Hall of Fame") української журналістики, без дошки, присвяченої Кедринові, не обійдеться. Він тільки у „Свободі" працював десятки років, а почав свою журналістичну кар'єру під час української революції і визвольної боротьби 1917-1921 рр.

Коли перечитуєш тепер те, що бачив Кедрин, вражають неймовірні паралелі: політичне життя молодої тоді Української Народної Республіки і нинішної молодої держави Україна. А Іван Кедрин, до речі, будучи близько до революційних подій початку минулого століття, сам писав про паралелі з іншими історичними подіями самовизначення України.

Коротко кажучи, я рекомендую читати спомини і коментарі Івана Кедрина. Вони цікаві, автентичні, як і цікавим та досвідченим був їхній автор, який ще й до того умів цікаво писати. І не вагався чітко й переконливо висловлювати свої погляди, навіть тоді, коли вони були діяметрально інакші від загально прийнятих. А те, що книжці 30 років, аж ніяк не робить її застарілою.

Це видання напевно вже випродане, але примірники мають бути в бібліотеках. В Україні перевидають діаспорні видання, які були проскрибовані у Совєтському Союзі, нове видання книжки знайшло б неабияку кількість читачів в Україні, і сподіваюсь, що хтось з видавців візьметься за перевидання. Іван Кедрин знав багато цікавих людей, багато з тих, „яких ніяк не годиться забувати", і у своїх споминах він про них пише – про тих, кого любив, і про тих, котрі були його політичними противниками.

Книжки, відомі нам віддавна, сьогодні в Україні стають популярними нововідкриттями. Наприклад – В'ячеслав Липинський, ідеолог українського консерватизму, має багато нових шанувальників в Україні, бо його праці тепер там перевидані. Те саме можна сказати про ідеологічного противника Липинського – Дмитра Донцова. В Будинку Укрінформ-у висить фото Донцова, як першого керівника української інформаційної аґенції (він керував нею за часів Гетьмана Павла Скоропадського). Кілька років тому в Україні перевидали щоденник Донцова за 1918 рік, себто тоді, коли Українською державою керував Гетьман.

На своїй попередній посаді, ідеолога Компартії України, перший президент, а тепер законодавець соціал-демократ об'єднаний Леонід Кравчук ніколи не дозволив би на видання творів Донцова а нині їх продають в книгарнях України. І ще пригадується як з десять років тому я зайшов до центральної наукової бібліотеки ім. Горкого у Луганську (так, тому зросійщеному місті майже на кордоні з Росією) і побачив там виставлену до уваги відвідувачів працю Донцова про націоналізм.

А щоденник Дмитра Донцова повний спостережень про події й людей, які „проминають з вітром". Наприклад, така цікава подія з 1918 року в Києві: Донцов і Дмитро Мануїльський (ортодоксальний совєтський діяч і перший міністр закордонних справ УССР) виходять з клюбу на вулиці Прорізній. Вони знайомі з студентських часів у Петербурзі. Мануїльський запитує: „Донцов, ви – інтеліґентна людина. Чому ви не більшовик?". На що Донцов відповів: „Власне тому, Мануїльський". Такого влучного діялогу не знайдеш у бестселері. Донцов, як і Кедрин, пише про чимало постатей, „яких ніяк не годиться забувати".

Не можу погодитись з твердженням О-КИ, нібито „немає у нас довідників про відомі постаті нашої громади". Адже багатотомна „Енциклопедія українознавства" (ЕУ), яку у дуже несприятливих еміґрантських умовах видало Наукове Товариство ім. Шевченка в Сарселі (Франція), має інформації про тисячі важливих українських постатей. Цей довідник є справжнім історичним і практичним пам'ятником діяспори. Від нього пішли англомовні версії енциклопедії в діяспорі, і напевно він стимулював видання у совєтській Україні багатотомної „Української радянської енциклопедії" та трьитомного „Українського радянського енциклопедичного словника". Не можна також не згадати біоґрафічного довідника „Ukrainians in North America" („Українці в Північній Америці"), який вийшов під редакцією Дмитра Штогрина ще 1975 року і донині служить як зручний однотомний довідник. В Україні Іван Дзюба тепер видає багатотомну „Енциклопедію сучасної України" її три чи чотири томи вже в руках читачів. А в Чикаґо Василь Маркусь видає енциклопедію діяспори. Інакше кажучи, довідники про відомі постаті є. Їх треба придбати і ними можна користуватися) було б бажання.

Правда, іноді й з бажанням є заковики. Недавно я брав участь у презентації книжки спогадів Михайла Яворського „Поцілунок лева". Серед присутних були представники молодшого покоління, які читають книжки і навіть створили клюб читачів, на зборах якого обговорюють прочитане. Пригодницький і історичний роман Яворського їх зацікавив, але вони хотіли знати, чи можна дістати цю книжку англійською мовою. Усі вони випускники шкіл українознавства, читають українські тексти, але не досить плинно. Воліли б англійською. (Згодом я довідався, що деякі з них вже прочитали спогади Марії Пискір про її підпільну діяльність в Українській Повстанській Армії - але читали її в англомовному перекладі Ані Северж, який пару років тому вийшов в Америці).

Треба заохочувати молодше покоління творити свої особисті бібліотеки. Іван Кедрин, до речі, у своїх спогадах пише про три особисті бібліотеки, які він зібрав у Києві, Відні і Кракові, та які в хуртовині війни і переселення пропали. А може, й ні. Може, ці книжки нині є на полицях інших людей та в книгозбірнях. Навіть за совєтів в Україні букіністи мали на продаж проскрибовані твори і окремі особи, за великі гроші, їх скуповували.

Щоб люди купували книжки, треба про них писати і говорити. І ще треба, щоб продавці книжок уміло пропонували їх читачам.

Але й цього не досить. Щоб історичні постаті української спільноти не проминали з вітром, треба про них творити фільми, бо хочемо ми того чи ні, в нашій добі переважна більшість інформацій сприймається візуально: 70 відсотків населення США і 70 відсотків населення України отримують інформації з телебачення. Тому нам потрібні фільми - документальні й художні. Ще 40 років тому Святослав Новицький почав творити документальні фільми з української тематики (наприклад, про історію Українського Народного Союзу, про Голодомор, про писанку) і ці фільми ще нині цікаві й інформативні. Їх треба б перевидати на сучасних дисках і продавати для домашнього показу. Помаранчева революція 2004 року показала, що нині в нашій ґльобальній громаді багато нових доку-

(Закінчення на стор. 22)

В Дніпропетровську засновано футурологічне товариство

Зліва: соціолог Юрій Саєнко, міський голова Дніпропетровська Іван Куліченко, д-р Осип Мороз, науковці Людмила Сінцова та Ігор Шпірка.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК, Україна. – Самозрозумілою річчю є істина, що завтрашній рівень життя створюється сьогднішньою працею, але працею саме свідомою, спертою на науково обґрунтовані передбачення.

Особливо, коли йдеться про таке суспільство, як українське, котре ще на має належного досвіду самоорганізації. Тому для України футорологія повинна займати центральне місце в науковій сфері, з'єднувальною ланкою багатьох інших фундаментальних, прикладних і суспільствознавчих наук. Наприклад, Світове футорологічне товариство досліджує великий міждисциплінарний комплекс – соціосферу (освіта, мистецтво, праця і кар'єра, родина і громада, релігія, перекнання і вартості, соціяльний статус), техносферу (інформація і технологія), економіку (господарство і корпорації, фінанси, міжнародна торгівля, провідництво), політику (влада, міжнародні взаємини),прогнозування (методи і техніка, напрями дослідження майбутнього, переспективи XXI століття).

Про значення прогнозування розвитку я хочу сказати на прикладі Дніпропетровська, великого українського міста. Це провідний центр українського ракетобудування. У п'ятнадцяти вищих навчальних закладах та в понад сотні науково-дослідних інститутів і конструкторсько-технологічних осередків міста працює більш ніж 20,000 науковців, навчається понад 100 тисяч студентів.

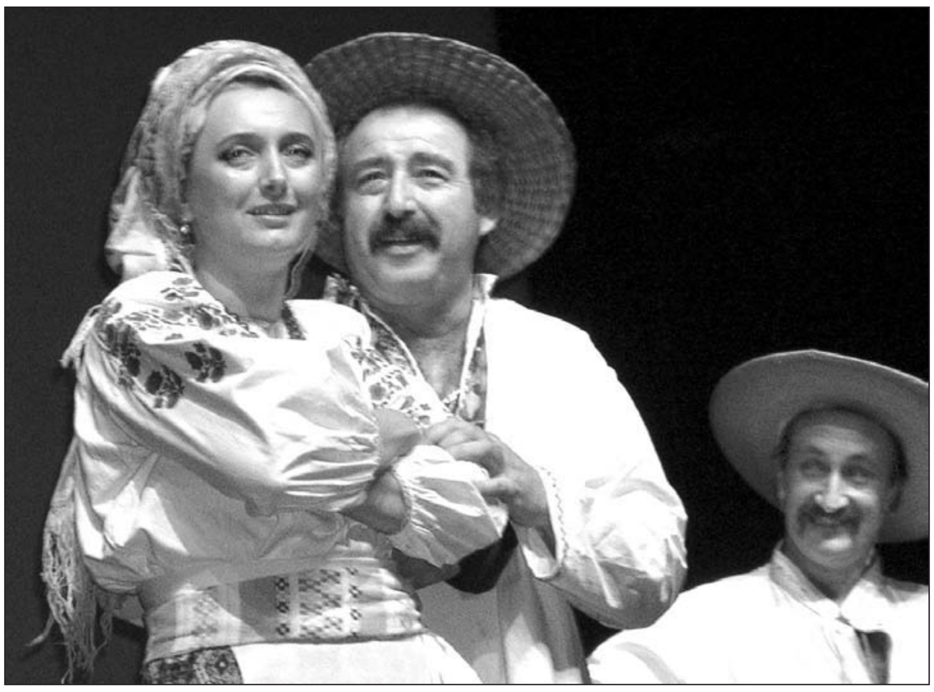
З великою приємністю стверджую, що дніпропетровські студенти надзвичайно чутливі й уважні до проблем і викликів суспільства, до його майбутнього. Наприклад, на організованому мною семінарі вони визначили 17 найважливіших проблем, котрі можуть лягти в основу поважних наукових досліджень. Серед цих питаньтем – пошук ідеї, котра згуртувала б націю, вимоги до національної еліти, екологія міста. І добре, що молодь орієнтована на творення, а не на протест.

У Дніпропетровську також діє Придніпровський філіял Національної Академії Наук України. Мої близькі контакти з дніпропетровськими вченими і студентською молоддю логічно привели мене до ідеї створення в місті Українського футорологічного товариства. Перші збори з цього питання відбулися 12 грудня в Національному гірничому університеті. Про місію Світового футурологічного товариства доповідав професор Сергій Власов, а про доцільність і умови заснування місцевого товариства футурологів – науковець Ігор Шпірка. Збори постановили створити Українське товариство футурологів на базі громадської організації „Дніпропетровський общинний фонд". Головою правління обрано професора С. Власова, а головою Наглядової ради – автора цих рядків.

Збори також доручили керівникам новозаснованого товариства підготувати необхідні документи для вступу у Світове футорологічне товариство. Заплановано в перші весняні місяці провести у Дніпропетровську засідання товариства з участю науковців багатьох українських міст, а також різних країн нашого поселення.

Д-р Осип Мороз

„Розпрягайте, хлопці, коней" – в Ізраїлі

На сцені Михайло і Світлана Бендюкови.
Фото: Михайло Глаз

ЄРУСАЛИМ. – Майже одночасно в різних куточках Ізраїлю на початку року звучала українська мова. 24 грудня відбулися три заходи, різні за жанрами і тематикою, але об'єднані бажанням розповісти про культуру і традиції українського народу, показати майстерність, заспівати народних пісень, прочитати вірші. В Єрусалимському культурному центрі „Теена", керівники якого вже кілька разів надавали безкоштовно приміщення для проведення різних українських заходів, серед яких були вечори, присвячені творчості Тараса Шевченка, життю і діяльності Симона Петлюри, кілька днів діяла виставка української художниці і поетеси Емми Андієвської. Прихильники таланту мисткині побачили лише невеличку частину з її 734 картин. У вересні 2006 року Емма Андієвська відкрила у Чернівцях музей власних картин.

– Емма Андієвська – помітна постать українського аванґардного мистецтва, навіть має нагороду „За інтелектуальний виклик і видатний внесок у розвиток української культури", – сказав організатор цієї виставки Олександер Деко.

Справді, про картини Е. Андієвської можна сперечатися, але не помітити їх неможливо. Вони усміхаються і плачуть квітами, комахами, тваринами. І звичайно ж, на картинах люди – творіння то геніальне, а то нікчемне, то веселе, а то журливе. Художниця хотіла передати в людині всі її нескінченні гами та відтінки. Емма Андієвська читала присутнім свої вірші – у неї вийшло друком близько п'ятдесяти прозових та віршованих творів.

А в Бат-Ямі, що в перекладі з івриту означає „донька моря", в Будинку творчости з успіхом відбувся авторський концерт композитора і співака, колишнього актора Криворізького драматичного театру Михайла Бендикова. Концерт був присвячений 30-річчю його творчої діяльності. За ці роки він написав кілька дитячих оперет, опер на мотиви українського фолкльору, близько шестисот пісень. Серед них більшість – українською мовою. Тепер, коли композитор постійно живе в Єрусалимі, він пише і на івриті. На концерті його твори виконували юні учні Михайла та його дружини Світлани, оперної співачки. Глядачі тепло зустріли уривок з опери „Веселий хутір" – тут і народні пісні, і дотепні випадки з життя українського села, і чудові українські костюми. Деякі з них подружжя Бендикових привезло з України, а решту шила та вишивала Михайлова мама – Зінаїда Чернацька, в минулому балетмайстер і педагог. В концерті брали участь і сини Бендикових – Борис та Семен. Серед нових творів вперше прозвучала пісня „Ти любов моя остання, Україно", яку композитор написав спеціяльно для колоратурного сопрано Світлани.

– Я десять років мріяв про такий концерт і таких вдячних глядачів. Маю надію, що вони розуміють мої пісні, якими я хотів розповісти, як люблю Україну, як пахнуть її степи, яка багата її мова і невичерпні її мелодії.

У найближчих планах Михайла та – поставити „Веселий хутір" для ізраїльського глядача.

Фестиваль фолкльору народів СНД „Букет живих квітів" відбувся у невеличкому містечку поблизу Гайфи. Святково прикрашена сцена з малюнками діток у національних костюмах України, Грузії, Молдови, Білорусі, Росії, Узбекистану та Ізраїлю, почесні гості – представники дипломатичних місій названих країн, депутати ізраїльського уряду, члени Всеізраїльського товариства науковців, журналісти. Організатори присвятили фестиваль єдності жителів Гайфи і неве-

(Закінчення на стор. 19)

Виступає Емма Андієвська
Фото: Михайло Левіт

„Розпрягайте...

(Закінчення зі стор. 18)

личких поселень півночі країни, які найбільше постраждали під час лівано-ізраїльської війни влітку 2006 року. Головним продюсером фестивалю став Давид Ріхтер, колишній житель Донецька. Вихідців з України у залі було найбільше, бо як тільки на сцені з'явився ансамбль „Українці в Ізраїлі", заля вибухнула оплесками. Ансамбль, який очолює Ігор Табель, виконав народні пісні „Розпрягайте, хлопці, коней", „Ти ж мене підманула", „Верба". Яскраві строї і невимушеність не залишили байдужими гостей фестивалю. До речі, зовсім недавно „Українці в Ізраїлі" стали лавреатами 11-го міжнародного фестивалю естрадної пісні „На хвилях Світязя" у Львові.

– Такі вечори об'єднують людей різних за релігійними поглядами і світоглядом. На таких концертах панує взаємоповага і люди посміхаються одне одному. А з посмішки, як відомо, і починається дружба, – сказав Максим Осаволюк, радник з питань культури Посольства України в Ізраїлі.

Світлана Глаз

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Михайло Ситник. „Цвіт папороті", поезії. Видавництво „Молода Україна", Торонто, Канада, 1975 рік.

Редакційна колеґія. „Верховина". Літературна мозаїка. Орган дружньої ланки прихильників ідейної літератури, ч. 39-40. Вікторія, Кензас, 2006 рік.

Борис Олександрів-Грибінський. „Чужі пісні — у відгомоні власному", переклади (1940-1979). До книги увійшли твори близьких йому за духом ліриків — російських, білоруських, канадських тощо. Видавництво „Юніверс", Київ, 2006 рік.

Яр Славутич. „Дослідження та статті" (Розстріляна муза, Меч і перо, Українська література на Заході. У книзі додано нові публікації в діяспорі та мартиролог українських письменників, розстріляних чи інакше знищених під радянським устроєм в Україні. Представлена українська література і мова на заході в XX сторіччі. Видаництво „Славута", Едмонтон, Канада, 2006 рік.

„Смолоскип". „Український декляматор". Збірка віршів для української молоді, твори релігійного і патріотичного спрямування. Видавництво „Смолоскип", Київ 2006 рік.

Олена Теліга. „Вибрані твори". Ця збірка виходить до 100-річчя від дня народження О. Теліги – політичної діячки та поетеси, розстріляної німцями в 1942 році в Бабиному Яру. Видавництво „Смолоскип", Київ. 2006 рік.

Іван Багряний. „Вибрані твори". Ця збірка (1906 - 1963) продовжувача традицій „Розстріляного Відродження" 1920-их років в українській літературі й політичній діяльності представляє його постать як прозаїка, поета, публіциста і знайомить читача з критичною оцінкою його доробку. Видавництво „Смолоскип", Київ, 2006 рік.

Пластовий курінь „Верховинки". „Надія Світлична 1936 - 2006". Статті та матеріяли. Листопад, 2006 рік.

„І чужому научайтесь...“

Про постійне вдосконалення навчального процесу в Національному університеті „Києво-Могилянська академія“, зокрема про творчі контакти Могилянки з університетами інших країн наші чутачі довідаються з відповіді віце-президента академії Катерини Максим на запитання студента НаУКМА Дмитра Дроздовського.

– Які головні проєкти здійснює тепер очолюваний Вами Відділ міжнародного співробітництва НаУКМА?

– Передусім це програма для закордонних студентів „Transitional Studies: Ukraine and Post-Soviet Space“. В стратегії НаУКМА передбачено, що Могилянка стане центром українознавства у світі, щоб Україна вчасно і повною мірою заявляла про своє культурне і наукаове життя. Ми маємо цілісну програму українських транзиційних студій для чужоземних студентів, які цікавляться різними аспектами України: історією, культурою, українською мовою, економікою, політикою, правом, екологією. Крім того, діє триместрова навчальна програма НаУКМА (початок програми – вересень 2007 р.), створена відповідно до умов Болонського процесу, місією якої є активне залучення академії до процесів европейської студентської мобільности. Передбачено залучення до програми якнайширшого кола студентів з різних країн світу. Програму створено на нашому чималому досвіді праці з закордонними студентами. Тільки у 2006 р. ми провели дві літні короткотривалі програми для „Allegheni College“ і „MSU“, а тепер, в січні 2007 р., приймаємо студентів з університету Тарту (Естонія).

Одним з важливих проєктів є Конкурс на здобуття стипендій для студентів НаУКМА на навчання протягом одного триместру 2007-2008 року у партнерському закордонному університеті; участь у міжнародних конференціях, семінарах і літніх школах, що виводить Києво-Могилянську академію на рівень світових університетів. Йдеться про посилення співробітництва з закордонними університетами через фінансування участі студентів НаУКМА у програмах науково-навчального обміну; підтримку перспективних студентів НаУКМА для участи у міжнародних конференціях, семінарах, літніх школах. Подібні стипендії дуже важливі, адже вони дають можливість студентам НаУКМА долучитися до світового наукового процесу.

– Які найцікавіші програми за кордонам для студентів та викладачів НаУКМА?

– Ми надаємо і для студентів, і для викладачів інформацію про можливі проєкти, ґранти. Потрібно, щоб студенти і викладачі їздили за кордон і, крім власного, здобували світовий науковий досвід. Ми бачимо, що викладачі, які беруть активну участь у міжнародних школах, конференціях, семінарах, користуються авторитетом серед наших студентів. Студенти беруть учать у конкурсах на закордонні програми, змагаючись на загальних підставах зі студентами всього світу. І досить часто виграють саме наші студенти. За останній рік у два з половиною рази зросла кількість поїздок викладачів і студентів на короткий термін на конференції, порівняно з минулим роком.

Щодо цікавих конференцій, то цього року Юрій Савельєв, завідувач відділу докторантури та аспірантури НаУКМА, доцент Школи соціяльної праці, виступив з доповіддю „Модернізація та псевдоморфоз“ на XVI Всесвітньому соціологічному конґресі, який відбувся у місті Дурбан, Південно-Африканська Республіка. Його запросили туди за унікальне дослідження, яке увійшло до десятки (!) найкращих світових наукових праць.

Цього року студенти факультету правничих наук брали участь у студентському конкурсі з міжнародного комерційного арбітражу ім. Віллеса Віса у Відні, у міжнародних конференціях та семінарах у Німеччині, Великобританії, Франції, Польщі тощо.

– Які конкретні угоди укладено між НаУКМА та европейськими й американськими університетами?

– Загальна кількість наших угод з різними університетами світу – 32. Ідеться про великі програми та інституційну співпрацю. Хоча, очевидно, ми співпрацюємо зі значно більшою кількістю університетів.

Чотири нові угоди підписано в 2006 році – з **Інститутом геохемії й аналітичної хемії ім. В.І. Вернадського** (Москва, Росія), що передбачає наукову співпрацю катедри хімії НаУКМА з московським інститутом. Укладено також договір з **Норвезькою школою менеджменту, BI** (Norwegian School of Management BI) – йдеться про довготривалі пляни створення спільної економічної магістерської програми „Поведінка споживача” (для України — це зовсім новий напрям). Між іншим, Норвегія у 2007 році в 5 разів збільшує співпрацю з Україною в науці і освіті, і сподіваємось, що успіх співпраці НаУКМА з Норвезькими організаціями сприяв прийняттю цього рішення, оскільки донині норвезькі інституції співпрацювали в науковому і освітньому напрямку лише з нашим університетом.

Також маємо підписану угоду з **Університетом Св. Томаса** *(*Мінеаполіс, *США).* Угода є логічним посиленням успішної довготривалої співпраці між НаУКМА і цим університетом: спільні курси в Києво-Могилянській Школі підприємництва. (KMBS); публікації статтей у спільному збірнику; приїзд докторантів університету Св. Томаса до України для проведення консалтингових проєктів з управлінського розвитку, один з яких було проведено в НаУКМА.

Не менш важливою є угода з **Університетом Кальярі** (Італія), партнерські стосунки з яким тривають вже понад два роки. Альдо Берлінгуер, професор компаративного права університету Кальярі, два роки поспіль викладав у НаУКМА на факультеті правничих наук.

– А що належить до найгостріших проблем Відділу міжнародного співробітництва в контексті загальновизначеної стратегії розвитку університету? Чи достатнім є фінансування, адже подібні проєкти є високобюджетними?

— На жаль, немає достатніх коштів на відрядження, немає підтримки з боку держави, тому доводиться шукати можливостей самостійно. Часто самі викладачі і студенти шукають програми, конференції і отримують фінансування ззовні. Багато хто користується послугою нашого Відділу щодо інформування про ґранти, можливість поїхати на конференції за кордон, що, можливо, серед університетів України є єдиним прикладом комплексного консультування викладачів і студентів. Зі свого боку, ми також шукаємо коштів на підтримку різних програм, для конкурсу для могилянців на навчання у партнерських університетах.

– Які успіхи могилянці виявляють за кордоном?

– Є щорічна програма стажування в німецькому Бундестазі, на яку набирають здебільшого середньодосвідчених політиків із партій, державних структур. Цього року їздила наша студентка з маґістерської програми. Це єдина студентка, яка виборола таке право. Її успіхи в Бундестазі були настільки вагомими, що Посольство ФРН зацікавлене у проведенні презентацій з цієї програми для студентів НаУКМА.

Інший приклад, це Університет Тренто — стипендія італійського уряду. Україні було виділено чотири стипендії (політологія, соціологія, інформатика і право), і всі чотири здобули могилянці! Наша випускниця з права (сьогодні вже аспірант) поїхала на однорічну програму з европейського права (це тема її дисертаційного дослідження). У своєму клясі, навчаючись чужоземною мовою, вона наспішнішою в освоєнні програми з права, а у 2008 році за цією програмою з України навчатиметься ще одна студентка НаУКМА.

Важливим є те, що більшість наших студентів зацікавлені здобути досвід і повернутися до НаУКМА в Україну. Тому ми й віримо у великі перспективи нашого університету.

Віце-президент академії Катерина Максим

Президент США...

(Закінчення зі стор. 1)

питань збройних сил демократ Джозеф Байден заявив, що не вважає рішення Президента Дж. Буша посилити військову присутність у Багдаді виходом з іракської кризи, а навпаки – стратегічною помилкою. Замість збільшення чисельности американських військ в Іраку демократи вимагають розпочати їхнє поступове виведення. Крім того, демократи пропонують підтримати дипломатичні ініціятиви в реґіоні.

Провідники Демократичної партії в обох палатах Конґресу пропонують якнайшвидше ухвалити резолюцію, яка прямо засуджує нову стратегію Президента. Ця резолюція матиме радше символічне значення і не створить реальних перешкод для Дж. Буша.

Члени уряду Президента Дж. Буша виступили на захист нової стратегії США в Іраку. У четвер, 12 січня, на слуханнях сенатського Комітету з міжнародних взаємин секретар Державного департаменту Кондолїза Райс заявила, що збільшення американських військовослужбовців в Іраку буде супроводжуватися посиленими дипломатичними зусиллями.

Новий плян Президента підтримують урядовці у Білому Домі, новий керівник Пентаґону Боб Ґейтс та декілька провідних сенаторів, зокрема ймовірний кандидат на пост президента США Джон МакКейн. Плян Президента, передбачаючи посилення американської присутности в Іраку, вимагатиме більше грошей. Демократи заявили, що будуть протистояти цим плянам, однак Президент є Головнокомандуючим збройними силами США і, згідно з законом, має значні повноваження у сфері закордонної політики. Водночас аналітики не очікують, що демократи вдаватимуться до зменшення бюджетних видатків на воєнну кампанію. А це насправді єдиний шлях, яким вони можуть перешкодити Дж. Бушеві здійснювати його плян.

Щоб зупинити Президента, демократи можуть скасувати фінансування, необхідне для відрядження нових вояків. Вони мають такі повноваження, однак, як кажуть оглядачі, у такому разі демократи можуть наразитися на небезпеку бути названими зрадниками американських вояків. Це, на думку багатьох, мало допоможе демократам під час наступних президентських виборів у 2008 році.

Аналітики уважають, що Президент Дж. Буш свідомо зробив цей крок, і якщо йому не вдасться стабілізувати Багдад у наступні шість місяців, то це може погано позначитися на його президентстві. І тоді виведення американських військ з Іраку буде неминучим, що, на думку оглядачів, зведе усе президентство Дж. Буша нанівець.

Конґрес практично не може запобігти втіленню плянів Президента в Іраку. Радники Президента підкреслюють, що Конґрес сам надав повноваження для війни в Іраку спеціяльною резолюцією 2002 року.

Близько 300 мільярдів долярів та понад три тисячі загиблих американців – саме стільки коштувала до цього моменту Америці війна в Іраку.

Х.В.-Ф.

Український футбол в Австралії

СІДНЕЙ. – Клюб копаного м’яча „Тризуб” ініціював міжнародні змагання українських команд, які розпочалися в неділю, 14 січня, і триватимуть до 21 січня на стадіоні „Лідкомб Овал“. На жаль, 11 січня організаційний комітет отримав вістку, що команда „Меркурій”, запрошена з України (Чернівці), не отримала у Москві віз до Австралії.

14 січня в клюбовій залі Дому молоді відбулася церемонія відкриття змагань, яку вели Василь Сенько і Олег Осторвський. Танцювальна група СУМ-у „Заграва” під час виконання танцю „Привіт” привітала гостей хлібом і сіллю. Слово було надано голові Організаційного комітету змагань Данилові Савалазі, який зазначив, що комітет та добровольці працювали впродовж року, щоб забезпечити успіх. Промовляли голова Об’єднання українських громад Нового Південного Велсу Ярослав Дума, голова дирекції кредитівки „Карпати” Володимир Войтович.

Ведучі представили всіх гравців команд. Отці Володимир Люлька і Євстахій Дорош благословили команди. Громада Кабрамата-Ферфілд передала історичну чашу, виграну на міжнародних змаганнях колишнім клюбом „Київ” з Кабрамати, про що присутнім сказав Василь Сенько. Перше змагання дружин США і Канади проти дружини „Тризуб”, Сідней, закінчилися вислідом 3 – 3. Ґолі забили для американської команди Богдан Яцишин (2) і Олег Яцишин, для Австралії – Андрій Лещишин (2) і Микола Федик. Велика Британія грала з „Вікторією“ з вислідом 3 – 1. Для британської комании ґолі забили Алекс Демянюк (2) та Джон Гіклінґ, для австралійської – Андрій Соболь. Гравців прийшло підтримати багато людей, звучала українська музика, є багато молоді...

Марічка Галабурда-Чигрин

Є що знати!..

(Закінчення зі стор. 17)

менталістів, значно молодших за Славка Новицького. Ці молоді люди створили і вже видали декілька документальних фільмів про „помаранчеві дні” в Україні. І вони це робили не на замовлення, не на доручення діяспорного керівництва, а просто тому, що тематика їх захопила і вони знайшли засоби для здійснення своїх проєктів. Крім того, нині фільмарі мають доступ до кіноархівів в Україні, які цілі десятиліття були під совєтським замками. Пару років тому у Києві створили документальний фільм про Арнольда Марґоліна, українського державного діяча 1917-20 років, який еміґрував до США і помер у Вашінґтоні. Чимало кадрів у цьому фільмі скопійовані з архівних матеріялів того періоду, які знаходяться в Києві.

Водночас я не пропоную фільми замість читання солідних книжок. Історичний роман Марґарет Мічел „Gone with the Wind“ („Проминають з вітром”) нині краще знаний, ніж художній фільм, створений ще 1939 року, але на якому й нині виходці з американського півдня не стримують сліз. І не забувають історичних постатей американського суспільства.

НОВІ ВИДАННЯ

З берегів Дніпра до Тихого океану

Побачила світ альбомного формату книга Катерини Кричевської-Росандіч. „Мої спогади" (К. „Родовід". 2006 р.) , щедро ілюстрована світлинами та кольоровими копіями мистецьких творів. Подаємо уривок з книги, який має назву „Війна". З питань придбання книги можна звернутися на адресу: „Родовід", вул. Саксаганського, 35, кв. 54, київ, 01033 Ukraine або в США: 18000 S Mullen Rd., Belton, MO 64012. Електронна пошта в Києві: Rodovid@in.ua , в США: Rodovid2@ad.com. Ціна – 30 дол.

Війна

Літо 1941-го почалося закінченням першого навчального року в художній школі. Ми робили пляни, куди поїдемо на літо. Якраз тоді батька „покликали на розмову", тобто було ввічливе, але настирливе запитання, чому він досі не вступає в партію. Це питання ставилося батькові час від часу, і він відповідав, з'ясовував, „що вважає себе ще недостойним".

Та в неділю, 22 червня, все змінилося. Я ще спала, коли раптом почулись вибухи, я підбігла до вікна, відчинила завіси й побачила на небі сірі, круглі хмарки. Всі зібралися коло вікон – це було бомбардування Києва німцями. Батько говорив про маневри і ще щось, але коли ввімкнули радіо й почули схвильований голос Молотова, раптом стало зрозуміло – війна!

Батьки почали говорити про Бетговена, Гете, культуру, цивілізацію. Хто знав, що робив Гітлер у себе і в інших країнах? У нас все було щільно зачинено, ніхто не мав уяви, що робиться за кордоном, тому коли ми зіткнулися з конкретним німцем гітлерівської держави, ідеали Гете, Бетговена вмить щезли. Але поки ми побачили першого німця – багато подій сталося перед тим.

Скоро після початку війни мого батька з групою чоловіків „віком за сорок" послали пішки в Полтаву для якогось військового вишколу, хто знав. Київ порожнів, люди виїздили на схід. Пріся старалася роздобувати продукти, де могла і як могла. Мої батьки були курці, і мама вже викурила все, що було, а купити цигарок не було можливо, ще залишився мішечок махорки. Але не вдалося мамі викурити махорку. Якось вранці Пріся покликала маму: „Ходіть на вулицю, армія йде!" Ми всі – мама, Пріся, баба Маруся і я – вийшли на вулицю, там уже стояло багато жінок, дітей, а від моєї школи ішли червоноармійці, втомлені, брудні, спітнілі!

Жінки виносили, що могли, воду, їжу. Мама винесла оту махорку й газету, щоб скручувати цигарки. Червоноармійці показували чоботи, які на них розвалювалися. Картонні підошви після 2–3-ох кілометрів ходьби в горяч одклеювалися і хляпали, деякі позав'язували ці підошви мотузками. Червоноармійці показували рушниці, але патронів не було! Показували в хустці чи в кишені жменьку сирої пшениці – це їжа. Вони не знали, куди йдуть! Враження було гнітюче! Ми думали про батька, який десь отак ішов з групою з Києва.

Батько потім оповідав про цей похід. Чоловіки мусіли самі харчуватися, тобто просити їжу в селян. В одному селі в сільраді селянки зварили борщ у мідній ванні, яка була надворі, і на диво, ні в кого не було негативних наслідків, не дивлячись на „хемію" міді з кислотою в борщі. Чоловіки збирали яблука по дорозі, селяни доброзичливо ставилися до них, „підстаркуватих" будучих солдат, бо ціль їх маршу – збірний пункт у Полтаві, де їх мали муштрувати для фронту чи ще чогось.

Батько завжди носив капелюх, а до війни в Києві було дуже мало чоловіків, які носили капелюхи (буржуї). Коли почалася війна, пішла пошесть ловити шпигунів! Для примітивного мозку ознака шпигуна – це капелюх! Коли батько з його групою нарешті дійшли до Полтави, там вони мали десь з'явитись, але ніхто там не знав, що з ними робити. Батько сидів на якійсь колоді, курив. Раптом до нього підходить дуже молоденький солдат з гвинтівкою, але босий! Він спрямував на батька гвинтівку і каже: „Дядьку, ви шпійон? " Батько усміхнувся і відповів, що він не „шпійон", але хлопець наказав батькові йти в комендатуру. На сходах в комендатуру червоноармієць наказав батькові: „Отут почекайте!" А сам пішов усередину доповідати, що він зловив шпигуна. Коли цей молоденький дурень через десять хвилин повернувся, батько звернув його увагу на те, що шпигунів не залишають самих, бо вони можуть дуже легко втекти. Хлопець почервонів і буркнув: „Ідіть до коменданта!"

Комендант чи офіцер, перед яким став батько, взяв батьків пашпорт і раптом каже: „Чи ви не родич Федора Григоровича Кричевського?". Батько відповів, що так, його племінник. Після цього офіційний тон майже зник, був принесений чай, батька запросили сісти і розмова пішла про мистецтво; цей офіцер деякий час навчався в Художньому інституті і був студентом Федора Кричевського, але він сказав – „потім життя пішло іншим руслом!".

Батько, звичайно, хотів знати, де, куди, як що будуть робити з ним і його групою з Києва. Розмова велась усмішками і натяками, і батько також усмішками і натяками спитав про шанси повернутися до Києва. Відповідь була: „Київ уже – закрита зона і одержати офіційний пропуск неможливо, але," – додав колишній учень діда Феді, – Дарниця – це інша справа!" І рукою зробив жест, мовляв, з Дарниці рукою подати до Києва. 30 липня батько одержав перепустку до Дарниці і з Полтави поїхав товарним поїздом-порожняком. Перед мостом через Дніпро потяг зупинився на хвилинку, батько відчув під ногами міст! Залишатися у вагоні і їхати до самого двірця було б самогубством: там НКВД виловлювало всіх, хто не мав спеціяльних документів. Товарні потяги йшли десь через Лук'янівку, і коли потяг на товарній станції майже став, батько вискочив і не головними вулицями добрався додому о шостій годині вранці (...).

У нас у дворі жила молода пара, він працював у НКВД, а вона любила одягатися і часто кудись бігала. Пам'ятаю, моя мама брала їхнього малого хлопчика, варила йому манну кашу і клала спати у мене на ліжку.

Коли почалася евакуація Києва наш сусід, батько малого хлопчика, прийшов до мами і за зачиненими дверима довго з нею розмовляв. Потім мама розповіла нам, що він умовляв маму виїхати з ними з Києва, мовляв, тому, що мама добре ставилася до його дитини, він хоче якось віддячити мамі і по секрету попереджав її, що ті, хто залишиться в Києві, постраждають, бо „стратегічно" Київ буде залишений і „камня на камнє нє оставім" – були його слова, і що, мовляв, все уже запляновано. Це було десь в липні. Ми згадали його слова, коли Київ почав вибухати (...).

Першого вересня я пішла до Художньої школи на Володимирській, 2. Наша школа була окупована армією, за школою коло урвища стояли гармати. Нам дали кілька клясів. Моя кляса на першому поверсі, ліворуч від головних дверей. Але учнів було, як кіт наплакав, учителів теж. Усюди були військові. Атмосфера напружена. Надворі бухкало десь за Дніпром. Після обідньої перерви, близько 2–3-ої години, в наш кляс зайшов солдат і спитав, хто тут Катруся Кричевська. Я підняла руку, він сказав, що мене викликають по телефону. Ми пішли з ним в кабінет офіцера. Я взяла трубку: мій батько дзвонить і каже, щоб я негайно ішла додому, бо мама дуже захворіла і невідомо, що буде! Я, звичайно, почала ревти, зайшла в свій кляс, з'ясувала, чому мене викликали й попрощавшись, побігла по Володимирській до рогу Великої Житомирської. Там бачу, стоїть батько і зразу мені каже, що мама здорова, що так треба було сказати, щоб викликати мене зі школи, бо він дізнався, що всіх учнів мають забирати на окопи на той бік Дніпра (німці потім робили те саме в 1943 році). Тому батько зразу зателефонував, бо там, на окопах – стовідсоткова смерть од куль, снарядів тих чи інших! А 19 вересня німці зайняли Київ.

Наш садок виходив на Дегтярівську (тепер ближче проходить Білоруська), а на протилежному боці була Лук'янівська в'язниця. Ми завжди проходили мимо в'язниці, до трамваю, який спускався по Керосинній на Брест-Литовське шосе, і далі до до Польової – це дорога до баби Варі. Так от, перед приходом німців 3–4 дні Київ був безвладний. На розі, де був Лук'янівський базар, навпроти аптеки, розташовувалися, крім лотків, крамниці посуду, меблів, галантерії. Але уже тоді не йшлося про якісь продукти. Люди йшли повз наш будинок з барахлом, одна стара жінка зігнута в три погибелі, несла на спині буфет!

В. Кричевський. „Катруся Кричевська" (1946 р.)

Наша Пріся благала маму пустити її дістати цукор, бо десь можна було це зробити. Усі тягнули, що могли. Мама категорично заборонила Прісі робити те, що робили інші! Увечорі десь щось горіло, пахло димом, доносилися й інші запахи. За садком було видно вогонь і дим. Всі сиділи по хатах нишком, десь щось бухкало! Усі чекали! Надвечір через 3–4 дні у дворі хтось закричав: „Німці йдуть!". Всі повибігали на вулицю. З боку Львівської площі рухалася група сіруватих солдатів. Ми перейшли на протилежний бік вулиці і стояли навпроти нашого будинку. Пам'ятаю, наш сусід з 3-го номера, з малюсінької халупки – багатодітний кравець, єврей, стояв коло нас, тримаючи блюдечко, на якому лежав солоний огірок. Так сусід вітав „визволителів од комунізму". Перші солдати вермахту (це були офіцери) викрикували: „Де в'язниця?". Хтось із людей, що стояли, видно, знав німецьку мову і показав, де є Лук'янівська в'язниця, і два чи три офіцери та один солдат побігли назад до аптеки і, мабуть, за ріг до в'язниці. Наступного дня серед наших сусідів поширювалися різні чутки, розмови, Пріся приносили новини: німці відчинили в'язницю і у дворі познаходили ями з трупами в'язнів, яких скоренько намагалися спалити, частина тюрми згоріла і казали, що люди всередині теж.

Люди тягнулись натовпами дивитись, чи не знайдуть своїх близьких серед мертвих. Німці витягали трупи з ям і розкладали їх. Казали, що одна жінка з Лук'янівки знайшла там свого чоловіка, про якого, після його арешту, три роки нічого не знала. НКВД старалося замести свої підлі сліди!

Презентацією книжки в Українському домі Києва провадить мистець Леонід Тоцький.

НА ДОЗВІЛЛІ

СМІХ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

Московський Клондайк

Володимир Ткаченко

Де ви, клясики? Агов, історики й романісти! Тема тут одна є, грошовита, спокою не дає. Аж гляньте ще раз на заголовок. Ну, що? Та ото ж! А ви – про Химині кури. Про заробітки треба писати. Усі знають, що Москва аж кишить шабашниками, а ніхто про це не пише. Бо ті, хто пишуть – не шабашать, а ті, хто шабашать – не пишуть. Узагалі, то воно так і мусить бути, бо одночасно забивати гвіздки і писати мемуари – справа надзвичайно заморочлива. Можна або пальця собі молотком розквасити, або написати таку нісенітницю, що люди, прочитавши, будуть при зустрічі крутити пальцем у тому місці, де локшина звисає: „Он, пішов той, що про Москву пише. Де ти був і що ти бачив?". І був там і бачив, а тепер написати засвербіло. Так що крутіть пальцями, тільки не бийте – у мене тіло дуже болюче.

Злидні

– Візьміть! Візьміть мене із собою. Візьміть хоч на триста, хоч на двісті, хоч на сто долярів! Я вмію усе робити. Я собі хлів збудував і погріб викопав. Я вулики колись з дідом робив. Та я здоровий, як бик... Я підсобником піду.

– Куди ти, чоловіче добрий, підеш і куди тебе, чоловіче добрий, взяти? Хто там нас чекає? І де вони лежать, оті доляри? Там ламана копійка не валяється. А старців у них – ще більше, як у нас. А ми зі своїм глечиком, та по їхню капусту. По кислу та по смердючу.

Така теплінь, така година! Птахи з півдня прилетіли, а ми у вирій збираємось. Городи посаджені, паска освячена і крашанки, руді від цибулиння, зникають зі столу, як сивий туман із ранкового Тясмина. А в Москві ще холодно. Там запльований сніг ще стікає чорними патьоками з підворіть, оголюючи торішні смітники. Там ворони, здоровенні й жирні, як гуси, барабанять дзьобами по мерзлій іржавий блясі смітниць. А киш! – гладкі нахабні московські ворони. Такі ж нахабні, як і москалі. Ось відбудемо гробки, попрощаємося з мертвими та живими, і в дорогу. Туди, у країну болота й глини, у країну надій і розчарувань, утоми й приниження.

– Гроші на квиток...

– Знайдемо. Продамо щось. Нам би тільки доїхати, а там щось придумаємо. Зайдемо до Єгорівни. У неї можна якийсь тиждень пожити. Ми ж їй дах накрили задурно. Запрошувала: „Прієжайте, хахли". А ви... Ви вже якось дома... Ну, якось... О Господи! Та не знаю як! Ну, позичте ще десь. Як зароблю – віддамо.

В Москві заробити можна. Москва – це не Росія. Навіть не в Росії. Навпаки: це Росія в Москві. Москва її зжерла, як теля підметку, і продовжує жувати. Бо то Москва. А Росія? Що таке Росія? І взагалі: чому це Московська держава називає себе Росією? Ще й з такою пихою! Господи милостивий! При чому тут москаль до Русі? Русь споконвічно існувала ондечки на кручах Дніпра. Та і Рось ще не пересохла, нівроку. І Корсунь, і Канів на місці. А москаль, як зліз із дерева у болото, то так і живе там, у болоті, донині. Це ж треба до такого вдатися: примазати собі нашу назву, а натомість нам приклеїти слово Україна, що тлумачиться у них не інакше, як „Окраїна". Або з таким безглуздям і нахабством називати нас „малоросами", а себе, відповідно – „великоросами". Це ж звідки ви взялися такі „великороси"? Не з Казані, випадково? Сироти ви мої! А може, з берегів Іртиша за Єрмаком приблудились? Так скоро і чукча стане великоросом, бо „еті зємлі ісконно русскіє". А чого ж? Сахалін же руський. А Москва – столиця!.. Кишло бандюг, злодіїв і злочинців на чолі з дідьком лисим. Чули його (мера) „височайшеє повеленіє": усім закордонним заробітчанам почепити на груди наліпку з пізнавальними знаками. Тоді вже краще – тавро у вухо. Або спецодяг із мішенню поміж лопатками. На всякий випадок, коли у шабашника на вокзалі міліція гроші почне відбирати, а він тікати надумає.

– А куди це ти, до поїзда, із кишенями віддутими? Стой, стрєлять буду!

Вистрелить, і оком не моргне. Ото випотрошать на місці, зариють десь у смітнику і ніхто ніколи правди не узнає. З війни хоч похоронки присилали, або „пропав безвісти". А з Москви... Хіба тільки гикнеться кому вдома:

– Поїхав десь мій Ванюшка... Уже третє літо – ні письма, ні грошей.

– Іди, попрощайся з батьком. Будеш плакати, я ж знаю. Оце тільки спати кладу, так кожного разу: „А коли тато приїде?" Скучає, а як же? Старший так і виріс без батька, як байстрюк. Диви он, вимахав, ні в одне взування не влазить. І в кого та лапа вдалася? А воно уже парубочиться! Давай усе гарне! Немодного так і носити не хоче, носом крутить. Та аби ж глядів. На ньому, як на вогні. Скоро й ця закомандує. А на дівку – ще більше, як на парубка. Модничати, як почне...

Ти ж приїдеш – зразу подзвониш, чув? Щоб я не переживала. Викладеш сало і ще раз просолиш. Крупи окремо десь поскладаєш, та склянки не викидай, привезеш, хоч літрові. Ну, все. Сандалії зверху. Те, що їсти у поїзді – в пакеті. Мило – у сумці збоку. Давай, бо вже рушає. Пока! Дзвони! Ой, губу не кусай, цілуй акуратно, бо в мене вавка!

Отче наш, що єси на небесах!
Нехай святиться ім'я Твоє,
Нехай прийде царство Твоє...
Поверни мені його
живого й здорового,
Та дай хоч трошки заробити —
З оцих злиднів видряпатися!

З часопису **„Склянка часу"**, Канів

(Друга новеля циклю – в наступному числі)

ФІЛАТЕЛІЯ

Марки України в 2007 році

Видавництво „Марка України" затвердило тематичний плян випуску поштових марок в 2007 році. В першому кварталі вийдуть марки до 125-річчя з дня народження Івана Огієнка – вченого-мовознавця, публіциста, педагога, стандартні марки (7-ий випуск), до 200-річчя Т. Шевченка, в серії „Українські храми за кордоном": Українська Церква в Австралії.

В другому кварталі буде здійснено випуск за програмою „Европа" (2 марки і буклет), вийде в обіг малий аркуш „Українська хата", буде продовжена серія „Київ очима художників" (4 марки), „Ігор Стравінський – композитор".

Третій квартал – „Роман Шухевич – головнокомандувач УПА", серія „Традиційні головні убори українських жінок" (12 марок), бльок збереження природи Дністра, в серії „Фауна України" – коти і собаки, в серії „Льокомотивобудування в Україні"– тепловози (4 марки), 1100 років від заснування Переяслав-Хмельницького.

В четвертому кварталі буде продовжена серія „Україна – космічна держава": „Проєкт „Морський старт"; „Алькантара"; „Space Shuttle Columbia" (3 марки і бльок). Вигдуть марки „З Новим роком!", „З Різдвом Христовим!", а також буде 4 марки за програмою охорони природи і бльок та три зчіпки серії „Український народний одяг". Протягом року можливі зміни у цій програмі.

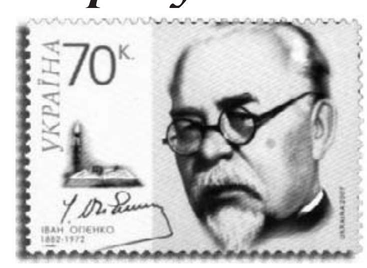
Конкурс на кращу марку

Українське державне підприємство поштового зв'язку „Укрпошта", Асоціяція філателістів України, редакції газет „Поштовий вісник", „ДК-Зв'язок", журналу „Філателія України" оголосили конкурс на кращу українську поштову марку 2006 року. Конкурс триватиме з 1 січня до 1 березня 2007 р. Автори трьох листів, чия думка щодо кращої марки 2006 року збігатиметься з пропозиціями більшости, а їхні листи відповідно до дати на відтиску календарного штемпеля були відіслані раніше, ніж листи інших кореспондентів, будуть нагороджені комплектами марок України. Просимо визначити три найкращих, на Вашу думку, марки, бльоки або малі аркуші.

Зображення марок Ви можете побачити на нашому сайті: www.stamp.kiev.ua.

Чекаємо від Вас листів з позначкою „На конкурс" за адресою: Видавництво „Марка України", Хрещатик, 22, Київ, 01001 Ukraine. Тел./факс: 38 (044) 279-21-82 Електронна пошта: web@stamp.kiev.ua

Перша марка 2007 року

У січні надійшла в обіг поштова марка „Іван Огієнко (1882-1972)". Автор Генадій Клещар. Номінал 70 коп. Тираж 200 тис. примірників.

З питань придбання нових марок України можна звернутися у видавництво на адресу: „Марка України", Хрещатик, 22 Київ, 01001 Ukraine. Тел.: (380-44) 279-5930.

Куточок гумору

На сповіді.
– П'єте?
– Ні!
– Палите?
– Ні!
– В карти граєте?
– Ні!
– То в чому ваша проблема?
– Забагато брешу!

Власник авта побачив, що хтось вдарив його „тойоту" і втік. Але на склі була записочка: „Кілька осіб дивляться, як я пишу ці рядки і думають, що я залишаю вам свою адресу. Але вони помиляються!"

До чоловіка, у якого вкрали авто, приходить сусід і каже:
– Як почастуєш пивом, то я скажу, хто вкрав.
Після почастунку потерпілий питає:
– То хто це зробив?
– Негідники!

Телефонний дзвінок до ветеринара:
– Зараз до вас прийде моя теща з хворою кішкою. То ви зробіть застрик, щоб не мучилася...
– А кішка сама знайде шлях додому? – запитує лікар.

Ідеальний сусід – це той, хто галасує у той же час, що й ви.

З реклями:

У салоні для наречених – нова колекція весільних суконь. Для постійних відвідувачок – знижені ціни!

На дозволяйте дурити себе в інших місцх. Купуйте тільки у нас!

Надійшов у продаж одяг для дітей вітчизняного виробництва.

Якщо їстимеш пельмені, вічно житимеш як Ленін!

Чоловіки пам'ятайте: шкарпетки – обличчя джентльмена!

Не намагайтеся бути найбагатшою людиною на цвинтарі!

У першу річницю смерти Володимира О. Демчука

27 грудня 2006 року сповниться перша річниця несподіваної смерти Володимира Демчука, який помер у місті Карі, Північна Каролайна, на 83-му році життя. Ще в доброму здоров'ї і родинній атмосфері у 2005 р. спожив Святу вечерю, з дочками Любою і Танею та онуками Катрусею і Степаном та весело і радісно відсвяткував Різдво Христове. Після такої радісної родинної зустрічі прийшла несподівана смерть. Як у церковних книгах написано – ніхто не знає ні дня, ні години, коли Всевишній Господь покличе.

Далека відстань і зимовий час не дали мені можливости взяти участь у похороні і сказати йому останні слова, хоч покійного я знав віддавна, ще з мюнхенського періоду 1950-их років – це був полум'яний український патріот, довголітній член ОУН і ЗП УГВР, вояк Дивізії „Галичина", учасник боїв під Бродами, надзвичайно дисциплінована і сильна характером людина. І як більшість українців, глибоко вірив в Бога, тому, я в цьому певний, завжди був готовий стати перед престолом Всевишнього.

Народився він на Поділлі, в селі Мшана, що на Тернопільщині, у патріотичній родині учителя Осипа і Теклі Демчуків. У родині було три сестри: Надія, Люба і Віра. Батьки дали йому глибоке родинне і релігійне виховання. Одержавши початкову освіту в рідному селі, навчався в Учительській семінарії, а завершив студії в Математично-фізичному ліцеї при тернопільській гімназії. У 1940 р. вступив до Львівської Політехніки, навчання закінчив вже у США, у 1963 р., в Бруклинському політехнічному інституті, одержавши диплом інженера-будівельника.

У 1943 р. вступив до Української дивізії „Галичина", в бою під Бродами був поранений двома кулями. Одна залишила слід на руці, а друга застрягла у грудях, і так жив з нею аж до операції в 1993 році, під час якої кулю було вийнято. Після видужання повернувся до Дивізії, де його чекав старшинський вишкіл у Позен-Трескав. Воював під Фельбахом. Коли закінчилася війна, перейшов австрійсько-німецький кордон і у таборі біженців у Реґензбурзі зустрівся з родиною.

В жовтні 1955 році прибув до США, спочатку поселився у Ню-Йорку. Невдовзі працював кресслярем в інженерній фірмі Р. Ловрі і М. Лепкалюка, у столиці штату Пеньсильванія – Гарісбурґу, а згодом у Ню-Йорку. Після успішно закінчених студій у Бруклінській Політехніці працював в інженерно-будівельній фірмі „Бехтел", аж до пенсії. Володимир володів гарними прикметами, був завзятий і працьовитий, мав аналітичний розум. Був відданий родині. Дочкам дав патріотичне виховання і високу освіту. Був дуже гордий за них, що видно з його спогадів, які з'явились друком у 2003 році, під назвою „Життя. Війна. Поезії". Хоч не був він поетом, але спогади писав переважно віршованою формою. Це розповіді про пережиті ним події, роздуми над минулим і сьогоденням. Демчук відкриває невідоме віконце в історії українського визвольного руху – розповідає про кур'єрів української еміґрації кінця сорокових і п'ятдесятих років до українського підпілля в Україні. Відомо, що у 1948 році постав, на тлі програмових заложень ОУН в Україні, розкол Закордонних частин ОУН під проводом Ст. Бандери. Деякі провідні члени ОУН і члени Закордонного Представництва УГВР на чолі з о. Іваном Гриньохом і Миколою Лебедем виступили з ЗЧ ОУН і діяли самостійно як політично-опозиційна формація під назвою Закордонне Представництво УГВР.

Обидві частини старались мати зв'язки з воюючою УПА під проводом Тараса Чупринки-Романа Шухевича, а після його смерти – Леміша-Василя Кука. Цю ролю мали виконати зв'язкові кур'єри.

Питання стояло так, що конфліктні проблеми має вирішити провід в Україні. Обидві сторони старались донести в Україну свою правду через кур'єрів. Володимир Демчук був одним з учасників вишколу кур'єрів, на початку п'ятдесятих років, при допомозі американської розвідки. Він згадує, що на вишколі були Любомир Ортинський, Роман Гаєцький, Степан Горак, Ворон, Мельнишин, Данилюк, (це був інший родинний корінь, не нюйоркських Данилюків), Богдан Листок й інші не українці.

Вишкіл був суворо засекречений, але про це мені у Мюнхені розповів мій друг мґр. Богдан Листок, який помер у Канаді. Вже тут, у США, у дев'ятдесятих роках, про цей вишкіл розповідав мені і мґр. Степан Хемич. Хоч ніхто з учасників вишколу не був перекинутий в Україну, це малознана і цікава сторінка історії української визвольної боротьби, про що переконливо свідчать спогади Володимира Демчука.

Микола Галів

Історія України крізь призму жіночого життя

Зінаїда Панасенко (1898-2006)

Зінаїда Панасенко у молоді роки і наприкінці життя

13 жовтня 2006 року відійшла ще одна довгожителька українського роду Зінаїда Панасенко (з дому Яскульська), яку українська громада в Сан-Франциско вітала у 1998 році з її 100-літтям. Отже – їй було 108 років і 4 місяці, бо народилася вона 13 червня 1898 року. Виростала Зінаїда на Київщині, в родині лісника та заможної селянки, у місцевості, де прожив дитячі роки український письменник Іван Нечуй-Левицький.

Формувалася її дитяча душа на добрих батьківських прикладах чуйного ставлення до селян, а також у зв'язку з життям могутньої природи лісу. Згадує З. Панасенко: „...Тієї життєдайної сили, якою збагатив мене в дитинстві ліс, не змогли вже зламати ні пізніші болючі життєві пригоди, ні тяжкі катастрофи".

Початкову освіту вона розпочала в парафіяльній школі села Чайки, а закінчила в Богуславі, Канівського повіту. Там же й закінчила три кляси вищої початкової школи, а в 1914 році склала конкурсні іспити до жіночої вчительської семінарії у місті Мрині на Чернігівщині.

З осени 1918 і до 1924 року вчителювала у школах на Київщині, а також у зразковій школі при вчительській семінарії. Український уряд одразу ж запровадив у всіх школах викладання українською мовою, запроваджено було викладання української мови, історії та географії України.

У 1924 році вона вступила до Київського державного університету, що називався тоді ІНО – Інститут народної освіти. Для викладання цих нових предметів були запрошені М. Зеров, П. Фітнович до творчої роботи в галузі мовознавства і літературознавства.

Після закінчення ІНО у 1928 році отримала рекомендацію на аспірантську працю в галузі мовознавства і літературознавства при Київській Академії Наук. Це були часи повного розквіту українознавства в Києві.

В академії йшла велика науково-дослідницька праця в галузі української історії та української літератури під керівництвом історика М. Грушевського, літературознавців С. Єфремова, М. Зерова, мовознавця Є. Тимченка. Творчо зростали нові молоді таланти.

І раптом національне життя було перетяте організованим з Москви „процесом СВУ" (Спілки Визволення України). Широкою хвилею прокотилися арешти науковців, що спричинило повний розгром академії, арешти професури у вищих навчальних закладах, учителів у середніх школах. Було заборонено вживати українську мову, все навчання пішло російською мовою.

З. Панасенко було переведено до Інституту літературознавства ім. Т. Шевченка, де вона закінчила свій аспірантуру в березні 1932 року. Її було відряджено на педагогічну працю до Педагогічного інституту в Кривий Ріг, звідки вона переїхала до Харкова, де пережила страхіття Голоду 1932-1933 рр.

Зінаїда розпочала з викладання російської літератури в поліграфічному інституті, а у 1934 р. перейшла на працю до інституту чужоземних мов, де викладала українську і російську літератури. У 1937 році обидва ці курси були зняті з програми, і вона перейшла до Харківського педагогічного інституту, де викладала курс російської літератури до 1941 року, доки війна не перервала її педагогічну працю на довгі роки.

Серед зими німецьке командування забрало всіх науковців Харкова і вивезло до Києва. Через декілька місяців Панасенки переїхали до Умані на працю в дослідній аґрономічній станції, звідки за розпорядженням німецького командування у 1943 році всіх наукових робітників було вивезено до Познані, звідки родину Зінаїди було скеровано в маєток сина цісаря Франца Йосифа з організованою у ньому агрономічною дослідною станцією. Кінець війни застав родину Зінаїди у невеликому баварському місті Мемінґенті.

Весною 1947 року родина Панасенків переїхала до Реґензбурґу, де на той час було засновано Український технічно-господарський інститут (УТГІ), що переселився з Подєбраду. Дирекція інституту запросила В. Панасенка – чоловіка Зінаїди, читати в інституті курс мікрології та фітопатології, зарахувавши його, як професора-фахівця, до педагогічного складу інституту. Для Зінаїди вакансії не було, і її праця обмежилася підготовуванням обох синів до української гімназії.

У 1948 році родині Панасенків пощастило отримати візу до Каліфорнії, куди вони й переїхали в жовтні 1949 році й оселилися в Сан-Франциско. Праці за фахом одразу не могли дістати через недостатнє знання англійської мови і через те, що не мали американського громадянства. Коли ж через п'ять років отримали громадянство, то на перешкоді став немолодий вік подружжя, і тому весь час підробляли на прожиття нефаховою працею. В. Панасенко влаштував маленьку домашню лябораторію, де продовжував досліди й друкував статті в різних фахових журналах, а Зінаїда, попри різні підробітки на хліб насущний, працювала вчителькою українознавства спочатку в школі української громади при Українській католицькій церкві, а пізніше в церковно-парафіяльній школі при УАПЦ св. Михаїла Архистратига, одночасно беручи активну участь в культурно-просвітницькій праці української громади.

Громада висунула її кандидатуру на здобуття почесного звання „Outstanding Person", яким вона була нагороджена у 1980 році. Згодом, у зв'язку з погіршенням здоров'я та похилим віком, Зінаїда Панасенко відійшла від активної праці в громаді, але радо допомагала порадами і знаннями потребуючим. При світлій пам'яті і доброму розумовому стані вона зустріла своє 100-ліття.

Українська громада Сан-Франциско ніколи не забуде заслуги цієї активної діячки.

Оля Герасименко

У світлу пам'ять професора Володимира Процика

15 листопада 2006 р. відійшов у вічність люблячий батько, дідусь і прадідусь та наш добрий свояк, учитель і приятель, св. п. проф. д-р Володимир Процик. Прожив він 95 років у самовідданій праці для родини і громади, та в щедрій допомозі родині в Україні.

Народився він 20 січня 1911 р. в Камінці Струміловій, у релігійній і патріотичній родині Степана і Теофілії (з Малиновських) Процик. В Камінці закінчив гімназію, а в 1939 р. – клясичну філологію у Львівському університеті. Освіту завершив маґістерським і докторським дипломами в 1954 р. в Українському Вільному Університеті в Мюнхені. Тема докторської праці була з філології „Жестикуляції в комедіях Менандра, Плявта і Теренція".

Під час студій належав до „Української Студентської Громади", давав приватні лекції гімназистам. Як студент та голова Т-ва ім. Петра Могили їздив по селах з доповідями на історичні теми, збирав селянські пожертви на потреби Товариства „Просвіта". Як активний член ОУН був кілька разів арештований та засланий поляками до концентраційного табору в Березі Картузькій. З приходом більшовиків в 1939 р. одружився з учителькою Надією, дочкою отця-пароха Василя Склепковича із Замочка, та подався через Сян на захід. Отця Склепковича більшовики вивезли на Сибір, загинув в Караґанді.

Теж у 1939 р. проф. Процик розпочав свою педагогічну діяльність, учителював в українських гімназіях, спершу в Камінці Струміловій, а потім в Белзі на Засянні. Там був теж директором Торговельної школи, а дружина Надія провадила курси кравецтва. При кінці Другої світової війни опинився в Німеччині, був деякий час вчителем в українській гімназії в Реґенсбурзі.

В 1949 р. виїхав з дружиною і сином Юрком до Америки, працював у фабриці, заснував Відділ УКК у Вілиментику, Конектикат. Згодом переїхав з родиною до Чикаґо, де вже замешкала родина шваґрів, Дарії і Павла Пундіїв. В Чикаґо проф. Процик ще достудіював механічну інженерію при Ілинойському Технічному Інституті, дістав диплом і працю інженера-кресляра в корпорації „Санбім". Брав активну участь у житті чикаґської української учительської громади, виступав з доповідями на педагогічні теми для молодших вчителів. В 1976 р. відійшов на заслужену емеритуру, присвятив весь свій час вихованню своїх гарних і здібних внуків – Калини, Данилка і Стефи. Також годиться згадати, що Надія і Влодко дуже багато допомогли у вихованні наших чотирьох дітей. На жаль, Надя, дружина проф. Володимира тяжко захворіла на серце та померла в 2003 р., а проф. Процик перейшов жити до своїх дітей Юрка і Лідії. Тут він ще прожив кілька літ в теплому родинному колі з внуками і правнуками, та при дбайливій лікарській опіці доброї синової, д-ра Марії-Лідії Клодницької.

Ще в січні цього року Юрко і Лідія з дітьми і внуками справили йому гарні 95-ті уродини, запросивши найближчу родину Пачовських, Казанівських, Пундіїв, колишніх його учениць з гімназії в Реґенсбурзі. Проф. Процик був дуже задоволений і веселий, подякував всім та запросив на свої 100-літні уродини за 5 років. На жаль останніми місяцями почав хворіти і помер спокійно вдома 15 листопада 2006 Р. Б.

Діти і родина справили йому величавий похорон. Чотири священики з собору св. Володимира й Ольги відправили парастас і Панахиду. Попрощали покійного Павло й Андрій від родини Пундіїв, а Ляля Савин від його колишніх учениць. На кінець виступили з пращальними словами його внуки, Калина, Данило і Стефа, які подякували дідусеві за його любов і поучення на їхню дорогу життя. Похоронні відправи відбулися 18 листопада в соборі св. Володимира й Ольги, де парох о. Іван Кротець сказав глибоку патріотичну проповідь. Тіло покійного спочило на цвинтарі св. о. Миколая, біля дружини Надії. Поминальна тризна відбулася в Українському Культурному Осередку, де син Юрій подякував родині і приятелям за молитви й участь у похороні.

Такою була доля покійного проф. Володимира Процика. Через страшну Другу світову війну мусів покинути рідний край, намучитися на еміґрації, щоб під кінець свого трудолюбного життя зазнати родинного щастя при своїх дітях і внуках. Хай гостинна земля Вашінґтона буде йому легкою, а вільна Україна йому сниться.

Вічна і славна Йому пам'ять!

Павло Пундій з родиною

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради і Політична Рада ОУНз
діляться сумною вісткою з членами й українською громадою, що 13 січня 2007 р. у Мюнхені, Німеччина, відійшов у Божу вічність на 97 році багатотрудивого життя

СВ. П.

Зиновій Марцюк

Народився 22 жовтня 1910 р. у с. Озірна, що на Тернопільщині.

Довголітній і провідний член ОУН, учасник Третього Надзвичайного Збору ОУН, що відбувся у серпні 1943 р. в Україні, активний учасник визвольної боротьби проти польських, більшовицьких і німецьких окупантів України. Був фінансовим референтом ОУН і УГВР. У складі провідних осіб ОУН і УГВР був висланий за Захід. За кордоном - член ЗЧ ОУН і ЗП УГВР, а згодом ОУНз і Середовища УГВР. Займався допомоговою акцією для політичних в'язнів і їх родин в Україні. Був громадським і політичним діячем.

Дружині пані Лідії і дочкам Христі, Орисі й Оксані з родинами й онуками, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося болючою вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що дня 19 жовтня 2006 р. з волі Всевишнього відійшла у Божу вічність на 86-му році життя, наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАТУСЯ, БАБУСЯ, СЕСТРА

СВ. П.

ОЛЬГА ПЕТРИК ДИБА

ПАНАХИДА відбулася 22 жовтня 2006 р. в похоронному заведенні Р. П. Драґо.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 23 жовтня 2006 р. о год. 10-ій ранку в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н.Й., а відтак на цвинтарі св. Духа в Ґошен, Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

муж – ЮРІЙ
сини – ОЛЕКСАНДЕР з дружиною СТЕФОЮ
– РОМАН з дружиною ДОМЕНІКОЮ
дочки – НАДІЯ з чоловіком РОМАНОМ
– ОЛЬГА
внуки – ОЛЕКСАНДЕР, ЙОСИП
сестри – ТЕКЛЯ з родиною
– СТЕФАНІЯ в Україні з родиною
та ближча і дальша родина.

Вічна Їй пам'ять!

Родина складає подяку всім рідним, приятелям і знайомим за молитви, вислови співчуття, слова прощання та за пожертви.

В П'ЯТУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу у Божу вічність 5 лютого 2002 р. нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

СВ.П.

ВОЛОДИМИРА КІКТИ

будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ СЛУЖБИ БОЖІ
у слідуючих церквах:

- **в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж.;**
- **в церкві Преображення Христового в Денвері, Кол.;**
- **в церкві оо. Василіян в Торонто, Канада;**
- **в Люрді, Франція;**
- **в Україні і Польщі.**

Про молитви за душу Покійного просять дружина ВОЛОДИМИРА, діти і внуки.

Вічна Йому пам'ять!

Дорогий Влодзю, спи вічним сном аж знову стрінемось разом.

Ділимося сумною вісткою, що 4 січня 2007 р. відійшов у вічність наш улюблений МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

ПЕТРО ОСТАПЧУК

нар. 16 лютого 1919 р. у с. Палагіче, Тернопільська обл.

Похорон відбувся у вівторок, 9 січня 2007 р. в церкві Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фла., у супроводі о. Северина Ковалишина. Тіло Покійного поховане на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ІРИНА, Юпітер, Фла.
син – д-р АНДРІЙ з дружиною ЛОРІ і дітьми МАРКОМ, ГАНЕЮ і ЛУКОЮ
син – МИРОН
дочка – РОМА з мужем ДЖАНОМ і дітьми АДАЛІЄЮ і ТАРАСОМ
внучка – ТАМАРА
дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Вічна Йому пам'ять!